Omraam Mikhaël Aïvanhov

POMUL CUNOAŞTERII BINELUI şi al RĂULUI

Articol I. Cap. 1 – Cei doi pomi ai paradisului

Oamenii au încercat de mii de ani să înţeleagă originea lumii la fel ca şi apariţia răului (alături de consecinţa sa: suferinţa) în această lume. Ei le-au prezentat deseori sub forma unor mituri, şi de aceea în Cărţile Sfinte ale tuturor religiilor regăsim poveşti simbolice pe care trebuie să ştim să le interpretăm. Tradiţia creştină a reluat povestea lui Moise din Facerea, dar creştinii au înţeles-o oare cu adevărat?

Să studiem puţin ceea ce a scris Moise. În cea de-a şasea zi a Creaţiei, Dumnezeu i-a zămislit pe bărbat şi pe femeie şi i-a aşezat într-o grădină numită Rai, în mijlocul tuturor speciilor de animale şi de plante. Printre pomii din această grădină, Moise a remarcat doi: Pomul Vieţii, şi un altul care a devenit la fel de faimos: Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului din care Dumnezeu le-a interzis lui Adam şi Evei să mănânce fructe.

Atât timp cât s-au supus ordinelor Domnului, ei au trăit în fericire şi în îndestulare. Dar iată că şarpele apare şi o convinge pe Eva să mănânce din fructele Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului; apoi Eva îl convinge pe Adam să guste şi el şi în acel moment Dumnezeu îi alungă din Paradis. Vom relua imediat în detaliu anumite aspecte din această povestire.

Mulţi oameni au pornit în căutarea Paradisului terestru imaginându-şi că acesta s-ar afla în India, în America, în Africa, dar evident că nu au găsit niciodată nimic. Paradisul exista bineînţeles pe pământ, dar oare despre ce pământ este vorba? Veţi vedea că totul este simbolic. Eu nu vă voi spune totul, este imposibil, este un subiect prea vast, această poveste a primului bărbat şi a primei femei, dar voi începe prin a vă vorbi despre cei doi Pomi: Pomul Vieţii, dar mai ales despre Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului.

Adam şi Eva trăiau deci în Paradis unde puteau să mănânce fructe din toţi pomii din grădină, cu excepţia fructului Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dar voi nu ştiţi încă ceea ce reprezintă acest fruct. El este simbolul forţelor pe care primul bărbat şi prima femeie nu ştiau cum să le orienteze, să le transforme şi să le folosească. De aceea Dumnezeu le-a spus: „Va veni o vreme în care veţi putea mânca din acest fruct; dar acum sunteţi încă slabi, iar dacă veţi mânca din el, intrând în legătură cu puterile pe care le conţine, veţi muri”

adică vă veţi schimba starea de conştiinţă. Această schimbare a stării de conştiinţă este indicată în Facerea, dar interpretarea ei nu a fost totdeauna pe deplin înţeleasă. Stă scris atunci când Adam şi Eva trăiau fericiţi în Paradis: „Adam şi femeia lui erau amândoi goi şi nu se ruşinau". Şi mai târziu, după ce au mâncat din fructul interzis: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte". Această bruscă conştientizare a nudităţii lor dovedeşte că ceva s-a schimbat în ei.

Pomul Vieţii reprezenta unitatea vieţii, acolo unde polarizarea nu se exprimă încă, adică acolo unde nu există nici bine şi nici rău: o regiune aflată deasupra binelui şi răului. În timp ce, celălalt pom reprezenta lumea polarizării unde eşti obligat să cunoşti alternanţa zilelor şi nopţilor, a bucuriei şi necazului etc… Cei doi pomi sunt deci regiuni ale universului, sau mai bine zis stări de conştiinţă, şi nu simple vegetale. Iar dacă Dumnezeu le-a spus lui Adam şi Evei să nu guste din Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului, înseamnă că ei nu trebuiau să pătrundă încă în regiunea polarizării. De ce? Credeţi că această interdicţie era un capriciu al Domnului? Nu. „Atunci, veţi spune, acest pom este inutil?" Deloc, niciodată Dumnezeu nu a creat lucruri inutile. Ideea unui pom care dădea roade pe care nimeni nu le putea mânca şi de care nimeni nu beneficia este contrară înţelepciunii divine care nu creează nimic fără folos.

Anumite fiinţe se hrăneau cu fructele Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului fiindcă erau în stare să le suporte. În timp ce Adam şi Eva nu le puteau încă suporta pentru că aceste fructe conţineau forţe astringente: materia subtilă a corpului lor trebuia să se închege, să se condenseze în timpul contactului, şi tocmai acest lucru s-a petrecut. De aceea tradiţia vorbeşte despre o „cădere"; acest termen de „cădere" simbolizează trecerea de la o materie subtilă la una opacă. După ce au mâncat din fructul interzis, Adam şi Eva au devenit împovăraţi şi greoi, ceea ce este exprimat prin cuvintele: „şi au cunoscut că erau goi. Goi erau şi înainte, dar se vedeau îmbrăcaţi în lumină, în timp ce după greşeala comisă s-au simţit brusc lipsiţi de aceste haine de lumină, le-a fost ruşine şi s-au ascuns.

După ce au mâncat din fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului, Adam şi Eva au continuat să trăiască, dar au devenit morţi pentru o stare de conştiinţă superioară: ei au fost alungaţi din Paradisul terestru (care simbolizează această stare de conştiinţă) şi un

înger înarmat cu o spadă îi păzeşte de atunci intrarea. Din moment ce Adam şi Eva au fost alungaţi din Paradisul „terestru", înseamnă că ei se aflau deja pe pământ. Dar cum să înţelegem că, părăsind Paradisul, ei au fost trimişi pe „pământ"? Oare despre ce pământ este vorba? Cabala ne învaţă că pământul există sub şapte forme. Ea le dă numele, caracteristicile, de la cea mai densă până la cea mai subtilă, iar cea mai subtilă este tocmai aceea de unde oamenii au fost alungaţi. Ce ştim noi despre pământ? Nu prea mare lucru.

Conform Ştiinţei Iniţiatice, pământul posedă un dublu eteric care îl înconjoară ca o atmosferă luminoasă. Acest pământ eteric, subtil, este tocmai adevăratul pământ despre care se vorbeşte în Facerea, pământul aşa cum a ieşit din mâinile Domnului. Adevăratul pământ nu este acesta pe care noi îl atingem aici, întărit, condensat. Adevăratul pământ este pământul eteric. Tocmai în această regiune, numită Paradis, Dumnezeu a aşezat primii oameni; ei trăiau acolo cu corpuri strălucitoare, luminoase, despre care tocmai v-am vorbit şi nu cunoşteau nici suferinţa, nici boala, nici moartea.

Ştiţi voi oare că acest Paradis există de-o veşnicie, că el nu a încetat niciodată să existe? Deşi nu îl vedem, el se află peste tot, dar în planul subtil al materiei, pentru că este material; da, planul eteric este material. Iar Pomul Vieţii veşnice există şi el de asemenea şi se găseşte încă în acest Paradis. Acest Pom are elemente pe care primii oameni le absorbeau şi cu care se hrăneau. Ei trăiau în această substanţă eterică a pământului şi se hrăneau cu ea; această substanţă eterică este aceea care întreţinea lumina şi puritatea în viaţa lor. Eu v-am mai spus că Pomul Vieţii nu este un pom, el reprezintă un curent care vine din soare, iar oamenii se hrăneau cu razele soarelui care străbat această regiune. Pomul Vieţii este soarele!

Şi cum fiinţa umană a păstrat aceeaşi structură ca în vremurile vechi ale creaţiei sale, ea posedă încă în sine posibilitatea de a primi din nou razele soarelui, de a mânca din nou fructe din Pomul Vieţii, adică de a se reîntoarce în sânul Domnului. Fiecare religie îşi are propriul limbaj, modul său particular de a se exprima, dar toate vorbesc despre această reintegrare în Dumnezeu, despre această întoarcere înspre Prima Origine.

Ele folosesc expresii diferite, dar vorbesc toate despre aceeaşi realitate.

Dar oare ce simbolizează Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului? El

reprezintă un alt curent care trecea şi el prin Paradis, şi el este acela care i-a pus în contact pe oameni cu forma cea mai densă a pământului. Dumnezeu le-a spus primilor oameni: „Mulţumiţi-vă să cercetaţi tărâmul Pomului Vieţii. Nu a venit încă clipa să părăsiţi această regiune de lumină ca să coborâţi să studiaţi rădăcinile creaţiei. Lăsaţi deocamdată această problemă, nu încercaţi să cunoaşteţi totul imediat". Din moment ce acest al doilea pom exista, el nu putea fi tăiat, la fel cum nu i se pot scoate unui om intestinele, ficatul, splina etc. Aidoma universului, omul este alcătuit din două regiuni: o regiune superioară care corespunde Pomului Vieţii şi o regiune inferioară care corespunde Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului, acolo unde se află rădăcinile lucrurilor.

Fructele Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului posedau proprietăţi astringente atât de puternice încât primii oamenii nu puteau rezista la acest lucru. Ele reprezentau curentul „coagula", iar Dumnezeu ştia că, dacă Adam şi Eva intrau în contact cu el, acest lucru le va schimba imediat calitatea stării lor de conştiinţă. Şi tocmai acest lucru s-a produs: în contact cu acest curent astringent, materia corpului lor s-a modificat, a început să devină densă, groasă, opacă şi întunecată. Interzicându-le primilor oameni să mănânce din aceste fructe, adică să studieze acest curent, să experimenteze aceste forţe ale naturii, Dumnezeu a dorit să îi păzească de suferinţe, de boli şi de moarte – de moartea corpului fizic, evident, nu de moartea spiritului, fiindcă ei au fost zămisliţi nemuritori. Dar ei au murit din starea lor de lumină şi au devenit vii pentru o altă latură, întunecată şi împovărătoare. Ei au fost deci nevoiţi să părăsească această împărăţie, acest Paradis unde trăiau fără griji, în lumină şi în bucurie, şi să coboare în straturile inferioare ale pământului, acolo unde trăim şi noi astăzi, fiindcă aflându-ne pe acest pământ, înseamnă că ne-am părăsit pământul ce ne-a fost prima patrie…

Dar cine era oare acest şarpe care a ademenit-o pe Eva, acest şarpe care ştia să vorbească şi să lămurească atât de bine lucrurile? Şarpele este un simbol extrem de vast şi profund pe care îl găsim în toate religiile. Toţi Iniţiaţii din toate epocile s-au ocupat de şarpe, chiar dacă au preferat să nu vorbească deschis despre acest lucru.

Acest simbol al şarpelui reprezintă adevăruri în aparenţă foarte diferite: forţa Kundalini, Răul, Diavolul, sau chiar agentul magic ce transmite toate lucrurile dinspre cer spre pământ şi de la pământ spre

cer…

Iniţiaţii nu se gândeau că şarpele ar reprezenta neapărat un simbol al răului: ei distingeau la el o parte inferioară, întunecată, obscură, şi o parte superioară, luminoasă. Pentru ei, şarpele este agentul magic care transmite în egală măsură şi binele şi răul, este „lumina astrală" cum o numeşte Éliphas Lévi, care atunci când este impregnată de elemente impure produce la trecerea sa efecte negative, iar atunci când este impregnată de gândurile luminoase ale sfinţilor şi profeţilor, le transmite până la Tronul Domnului. Şarpele este deci luminos în jumătatea lui superioară şi întunecat în jumătatea sa inferioară. În Zohar, „Cartea Minunilor", întâlnim o imagine reprezentând un cap alb, luminos, ce se reflectă într-o prăpastie, în lacul materiei întunecate, şi care apare ca un cap negru, un cap îngrozitor. Este umbra Domnului… Dar eu prefer să păstrez aceste lucruri pentru mai târziu, când veţi fi mai bine pregătiţi ca să le înţelegeţi. Şarpele sau balaurul reprezintă deci un simbol al acestui agent magic ce impregnează întreg universul până la stele şi care transportă la fel de bine emanaţiile bune cât şi pe cele rele.

Dacă ştiţi jocul de Tarot, aţi putut vedea cartea a XV-a care este cartea Diavolului. Stanislas de Guaita a înţeles profunzimea acestui mister, comentând totodată şi o imagine ce reprezintă sus figura radioasă, luminoasă a unui Iniţiat învingător, atotputernic, iar jos, ca o reflectare inversată, chipul unei fiinţe decăzute, îngrozitoare, hidoase şi plină de furie: imaginea Diavolului. Amândouă formează împreună o singură şi aceeaşi realitate pe care o mai putem reprezenta prin două triunghiuri, nu încrucişate ca în steaua lui Solomon, dar simetrice în raport cu baza lor. Această figură semnifică faptul că Diavolul şi agentul magic luminos reprezintă aceeaşi realitate, dar în regiuni diferite. Este ca omul: partea inferioară este murdară şi respingătoare, şi jumătatea superioară este frumoasă, celestă, divină. Deci totul depinde cu ce forţă lucrează, în ce regiuni se găseşte conştiinţa sa şi ce elemente atinge şi mânuieşte.

Şarpele din Facerea reprezintă deci un curent care urcă de la pământ şi atinge regiuni foarte înalte; în înălţimi el este pur şi luminos, dar în regiunile de jos el este întunecat şi respingător. În orice caz, el se găsea în grădina

Paradisului, care era şi tărâmul său. Şi Eva se plimba pe acolo… Ea era foarte curioasă, voia să ştie ce reprezenta acest Pom al

Cunoaşterii Binelui şi Răului; ea l-a examinat de la distanţă ca să îşi facă o idee, şi curiozitatea o rodea. Ea s-a apropiat din ce în ce mai mult şi pe măsură ce îl tot contempla fără a avea încă curajul de a-l atinge, devenea tot mai sensibilă la vocea şarpelui, adică la curentul terestru ce îi vorbea foarte inteligent: „Vezi tu, încă nu ştii totul. Nu îţi rămâne decât să vii la noi pentru a te instrui, pentru că noi posedăm o mare cunoaştere”.

De altfel, acest şarpe nu era o fiinţă unică, ci un ansamblu de creaturi pe care Dumnezeu le-a făcut mult înaintea omului, o generaţie de îngeri, de arhangheli, de divinităţi însărcinate de Creator să lucreze în profunzimile pământului asupra metalelor, a cristalelor, a focului etc… să pregătească toate bogăţiile subterane, apoi să revină la El, odată ce şi-au îndeplinit misiunea. Da, tradiţia spune acest lucru, nu eu; eu adaug din timp în timp câteva mici ornamente, câteva conversaţii ca să fac povestea mai însufleţită, dar nu inventez nimic. Deci tradiţia acceptă că Dumnezeu a creat fiinţe luminoase, o întreagă ierarhie de îngeri şi de arhangheli care, odată ce şi-au îndeplinit misiunea, trebuiau să se reîntoarcă în sânul Domnului. Dar cum erau liberi, unii, influenţaţi de această viaţă de jos, nu au mai dorit să se reîntoarcă, şi aceasta a fost revolta îngerilor. Ei nu s-au revoltat sus în Cer, ei s-au revoltat când au fost departe de Dumnezeu.

Dar Creatorul nu a vrut să îi pedepsească cu moartea sau descompunerea, El le-a spus: „Rămâneţi jos, veţi învăţa multe lucruri şi în ziua în care vă veţi sătura de viaţa trăită în întuneric şi în restrângere, întoarceţi-vă, eu vă voi primi. „Da, El le-a dat posibilitatea chiar şi celor mai decăzute creaturi să revină la El. Vedeţi, aceasta înseamnă iubirea Domnului. Dacă Dumnezeu este iubire, cum ar fi putut El refuza definitiv să îi primească pe vinovaţii care doreau să revină la El? Nu, ar fi fost o cruzime, nu este posibil. Din moment ce El este iubirea absolută, chiar şi demonii vor puteau reveni la El. Fiindcă nu trebuie să credeţi că ei sunt fericiţi în această situaţie, nu, ei suferă dar orgoliul lor este acela care îi împiedică să revină la Dumnezeu. Totuşi, uşa le rămâne deschisă şi când se vor căi şi vor înceta să îi mai distrugă pe oameni, ei îşi vor regăsi locul pierdut şi Lucifer va redeveni Arhanghelul Luminii. O legendă spune că în momentul în care Lucifer a fost aruncat în prăpastie cu îngerii rebeli, o piatră i-a căzut de pe coroană, un smarald enorm, şi că din acel smarald a fost făcut Sfântul Graal, cupa în care a fost strâns sângele lui Hristos. Da, care sunt

legăturile dintre Lucifer şi Hristos? Ce legătură au unul cu celălalt?…

Dar să revenim la şarpe. Eu v-am spus că el reprezintă simbolul tuturor spiritelor care s-au separat de Dumnezeu. Acestea erau fiinţe foarte evoluate care posedau o ştiinţă şi cunoştinţe fantastice, şi de altfel datorită acestei ştiinţe şi acestor cunoştinţe au reuşit să o seducă pe Eva promiţându-i să o iniţieze în misterele lor. Facerea prezintă acest lucru spunând că Eva a mâncat mărul… Ce este atât de rău să mănânci un măr? Toată lumea mănâncă mere! Dar este vorba despre latura simbolică şi acest lucru este interesant. În spatele acestui măr, trebuie să înţelegeţi că există un adevărat învăţământ până atunci necunoscut de Adam şi de Eva. Şarpele îi spune Evei: „Dumnezeu vă interzice să mâncaţi din fructul acestui pom, pentru că El ştie că dacă veţi mânca, veţi deveni la fel de puternici ca şi El şi nu doreşte acest lucru. V-a spus că veţi muri, dar nu este adevărat, veţi trăi şi veţi cunoaşte regiuni care până în prezent v-au rămas necunoscute Atunci Eva s-a lăsat tentată şi, conform Cabalei, a zămislit pentru prima oară şi astfel a rămas însărcinată. A fost prima iniţiere. Fermecată, Eva a alergat să îi împărtăşească lui Adam noua sa experienţă. Înainte, niciunul, nici celălalt nu cunoştea acest domeniu.

Dar aici trebuie să înţelegeţi că există mai multe posibilităţi de a interpreta povestea biblică, fiindcă grădina Edenului cu cei doi Pomi al Vieţii şi al Cunoaşterii Binelui şi Răului este simbolul unei realităţi ce există nu numai în univers dar şi în fiinţa umană. Sub o formă sau alta, în corpul lor fizic (simbolic reprezentat de grădina Edenului) bărbatul şi femeia continuă să consume din fructul Pomului Vieţii sau din acela al Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Adam şi Eva posedau amândoi acest Pom al Cunoaşterii Binelui şi Răului, dar nu se hrăneau cu fructele sale, nu le cunoşteau proprietăţile. Prima iniţiere a lui Adam şi a Evei consta deci în a lua contact cu acele forţe ale naturii pe care nu le cunoşteau. Cum existau, în acest egregor numit şarpe, entităţi feminine, Adam a fost iniţiat de un demon cunoscut în tradiţie sub numele de Lilith (în timp ce demonul care a iniţiat-o pe Eva se numea Samael) şi el a mâncat la rândul său din fruct. Din acel moment, Eva a păşit într-o parte şi Adam în cealaltă: unitatea cuplului lor a fost destrămată.

Atunci forţa astringentă şi-a început lucrarea de condensare, şi ei care până în acel moment nu se ruşinau când se vedeau goi pentru că aveau corpul făcut din lumină, s-au văzut deodată atât de grosolani,

de greoi, de împovăraţi, încât le-a fost ruşine de goliciunea lor; de aceea Biblia spune că „ei s-au ascuns în grădină”. Dar cum să se ascundă? Nu putem scăpa de privirea Domnului.

Nu trebuie însă să credeţi că atunci când Dumnezeu a văzut că ei au mâncat din fruct, s-a înfuriat. Oare cum să fie El furios? Veţi spune că ar fi fost normal să fie furios din moment ce Adam şi Eva nu l-au ascultat. Dar cum puteţi să ştiţi dacă această nesupunere nu intra în planul Domnului? Povestea păcatului originar este povestea coborârii omului în materie; deci problema care se pune este aceea de a şti dacă oamenii sunt singurii care au hotărât-o, sau dacă Dumnezeu avea proiecte de neînţeles, îndepărtate, formidabile în care oamenii puteau păstra o anumită libertate de alegere în pofida tuturor obstacolelor: să rămână în Paradis sau să plece ca să exploreze alte regiuni ale Creaţiei…

Ceea ce anumite religii numesc căderea nu este altceva decât alegerea pe care au făcut-o primii oameni de a coborî şi de a explora materia. Este posibil să explicăm această idee şi prin imaginea pomului. Putem spune că primii oameni care trăiau în Paradis erau instalaţi în vârful pomului. Or, florile reprezintă vârful; ei trăiau deci printre flori şi acolo erau în contact cu lumina, cu căldura, cu viaţa, cu frumuseţea, cu libertatea… Numai că, ei îşi puneau întrebări, îşi spuneau: „Dar ce este acest pom? De unde vine această energie, această sevă? Vedem un trunchi, dar mult mai jos există un loc ascuns. Ce este acesta? Dorim să îl cunoaştem”. Şi cum, ca să cunoşti lucrurile trebuie să mergi la faţa locului ca să le explorezi, ei şi-au părăsit lăcaşurile minunate care atingeau cerul, şi au coborât de-a lungul trunchiului până aproape de rădăcini. Dar atunci când schimbi locul, trebuie să suporţi şi noile condiţii, iar acum când se găsesc în rădăcini, suferă, strigă pentru că aici este întuneric apăsător, şi se simt zdrobiţi.

Dar ceea ce este totuşi încurajator, este faptul că toată această viaţă trăită de om în Paradis este înregistrată înăuntrul lui ca o amprentă de neşters. Ea este acolo, şi din timp în timp el regăseşte un răsunet al acestei armonii, al acestei splendori, el gustă din nou momentele din Paradis în frumuseţe, muzică şi poezie. Paradisul se găseşte înăuntrul fiecărui suflet omenesc, fiindcă fiecare se găsea la origini în Paradis. Dar acum viaţa pe care o duc oamenii este atât de banală, de întunecată, de limitată, încât ei nu mai întâlnesc condiţiile necesare pentru a-şi aminti. Uneori, atunci când se cufundă într-o

lectură mistică, când întâlnesc anumite creaturi, când contemplă anumite peisaje sau ascultă o muzică brumoasă, ceva se trezeşte în ei şi trăiesc din nou câteva momente din Paradis. Din păcate, câteva minute mai târziu totul se şterge, ei uită ceea ce au trăit, sau se gândesc că a fost o iluzie asupra căreia nu merită să te opreşti. Este păcat să ai un asemenea raţionament, fiindcă aceste stări celeste corespund unei realităţi, este chiar cel mai real lucru care există, şi este de dorit să trăieşti cât de des posibil momente asemănătoare aşteptând reîntoarcerea definitivă în Paradis, în sânul Domnului.

Fiindcă această reîntoarcere se va petrece într-o zi, Dumnezeu se află mereu acolo ca să ne primească şi să ne ia în braţele sale. Nu, El nu este furios pe oameni, El aşteaptă ziua în care aceştia vor dori să revină. Şi cum El le-a dat veşnicia, El este generos, înţelegător şi spune: „Vor suferi un timp – câteva milioane de ani! – şi apoi vor reveni şi vor fi atât de fericiţi încât vor uita totul. Spiritul lor este nemuritor, nu este grav, nu este rău să suferi puţin. Oare ce reprezintă câteva milioane de ani în faţa veşniciei?" Iată care este raţionamentul Domnului! El nu judecă la fel ca noi, El este mult mai puţin grăbit…

Iar oamenii învaţă multe lucruri aşteptând să se întoarcă în sânul Domnului. Ei bine, da, pentru că o dată ce au început explorarea materiei dense, trebuie să o ducă şi la bun sfârşit. Atât timp cât trăiau în lumea divină, ei puteau rămâne acolo veşnic, dar o dată ce au coborât, ei sunt obligaţi să parcurgă toate etapele. Imaginaţi-vă că vă aflaţi în vârful unui munte: dacă sunteţi cuminţi, dacă sunteţi atenţi să nu alunecaţi, nu veţi cădea şi veţi putea rămâne acolo atât timp cât doriţi. Dar de îndată ce începeţi să alunecaţi, sunteţi obligaţi să parcurgeţi un anumit drum printre stânci, trecând printre mărăcini, cu riscul de a cădea în prăpastie. Deodată ce aţi declanşat o lege, un mecanism, nimic nu va mai depinde de voi, nu veţi mai face ceea ce doriţi, veţi fi obligaţi să treceţi prin tot felul de peripeţii.

Nu trebuie să vă închipuiţi că istoria umanităţii s-a putut derula fără consimţământul Domnului şi că nesupunerea ei, peripeţiile destinului ei nu au fost prevăzute dinainte. Omul s-a îndepărtat de Dumnezeu, dar Domnul nu îi era complet opus, altfel ar fi fost foarte simplu, el nu s-ar fi putut niciodată îndepărta. Tot ceea ce face omul se petrece de o anumită manieră cu consimţământul Domnului. Şi acum acesta se va reîntoarce spre El. După involuţie urmează evoluţia sau, aşa cum se numeşte în Ştiinţa Iniţiatică, reintegrarea, întoarcerea în

sânul Domnului.

Iar ca să vedeţi că această idee nu este contrară filosofiei lui Iisus, vă voi spune că ea este conţinută în parabola fiului risipitor. Cunoaşteţi această parabolă? Un tânăr şi-a părăsit casa părintească ca să meargă într-o ţară îndepărtată unde şi-a risipit toţi banii şi nu a mai avut nici măcar cu ce să se hrănească. Într-o zi, pentru a supravieţui, el a fost obligat să păzească nişte porci, dar nu a primit nici măcar din ghindele cu care erau hrăniţi porcii, iar lui îi era foame. Atunci, el şi-a adus aminte de casa tatălui său unde hrana se afla din belşug şi s-a hotărât să se reîntoarcă, în această poveste, Iisus a rezumat istoria umanităţii. Ştiţi şi voi cum tatăl şi-a primit fiul: l-a văzut de departe şi a alergat spre el să îl îmbrăţişeze, apoi a dat ordin să se taie un viţel gras şi să se pregătească un ospăţ în onoarea reîntoarcerii fiului său. Este exact ceea ce vă povesteam şi eu.

Dumnezeu aşteaptă reîntoarcerea omului care a vrut să cutreiere lumea. El era curios, dorea să facă câteva explorări, de ce să îl împiedice? Dumnezeu ştia dinainte că acesta va fi nefericit, că îi va fi foame şi sete, că va suferi pentru că nimeni nu îl va iubi ca El, dar că după toate acestea el se va reîntoarce şi totul se va repara. Ne imaginăm întotdeauna că Dumnezeu a fost furios de greşeala omului… Deloc! Dumnezeu l-a lăsat să facă ce vrea. El avea proiectele sale bune, El a spus: „Mai devreme sau mai târziu, copiii mei vor reveni”. Şi asemenea tatălui fiului risipitor, El le pregăteşte un ospăţ pentru a-i desfăta.

Articol II. Cap. 2 – Binele şi răul, două forţe care fac să se învârtă roata vieţii

Există o întrebare, printre multe altele, ce îi frământă pe oameni şi căreia ei îi găsesc foarte greu un răspuns mulţumitor; ea priveşte raţiunea existenţei răului: oare de ce există răul?… În realitate, răspunsul este foarte simplu.

Eu vă voi oferi un exemplu. Deseori, în trecut, când era nevoie ca apa să fie scoasă dintr-un puţ, se folosea o roată mare la care erau înhămaţi boi, cai sau chiar oameni. Acela care îi observa, îl vedea pe unul plecând cu faţa, pe altul cu spatele şi putea trage concluzia că ei se deplasau în sensuri opuse. Dar dacă ar fi avut posibilitatea să vadă scena de sus, ar fi văzut clar cum şi unii şi alţii merg într-o singură direcţie şi participă la o singură şi aceeaşi lucrare.

Acest exemplu ne face să înţelegem că binele şi răul, ce se

prezintă ca manifestări contrare, sunt în realitate două forţe înhămate la aceeaşi lucrare, dar pentru că nu le observăm de sus, adică din punct de vedere spiritual, iniţiatic, spunem că sunt două forţe care se înfruntă. Toţi aceia care privesc faptele, evenimentele de jos, adică de la nivelul la care se produc, se înşală. Dacă ar încerca să se ridice ca să le observe din punct de vedere al înţelepciunii, al spiritului, ar avea o viziune corectă. Ar vedea un cerc, o roată… şi ar înţelege că şi binele şi răul sunt două forţe înhămate împreună pentru a face să se învârtă roata vieţii.

Dacă vrem să distrugem răul, şi binele va fi distrus. Bineînţeles, acest lucru nu înseamnă că trebuie să hrănim şi să întărim răul, nu, el este şi aşa destul de puternic fără ajutorul nostru, dar nu trebuie nici să ne descotorosim de el – de altfel nici nu am reuşi. Ceea ce trebuie, este să îl folosim şi să găsim ce atitudine să adoptăm în raport cu el. Da, vine acum şi vremea de a oferi o nouă filosofie omenirii.

Dacă v-aţi fi aflat în soare, poate că nu aţi fi cunoscut întunericul, dar aţi părăsit soarele, aţi venit pe pământ şi cum pământul se învârte în jurul soarelui, există când lumină, când întuneric. Din moment ce vă găsiţi în afara soarelui, trebuie să acceptaţi această alternanţă: zi şi noapte, lumină şi întuneric, bine şi rău, şi nu numai să o acceptaţi, dar să ştiţi să o şi folosiţi. Dacă întunericul ar fi reprezentat răul, cum se face că tocmai în întuneric – în acela de pe pământ sau din subconştient – încep să se nască realizări de cea mai mare importanţă? în realitate, întunericul este condiţia naşterilor sau a renaşterilor viitoare. Oare de ce copilul, de ce sămânţa îşi încep creşterea în întuneric?… Dar voi cum folosiţi noaptea? Minunat, nu-i aşa: dormiţi, iar a doua zi vă treziţi cu toate forţele recuperate ca să vă reluaţi lucrul.

Veţi spune: „Da, dar care este originea răului?” Există un Principiu veşnic care este Izvorul tuturor creaţiilor. Iar când acest Principiu veşnic i-a însărcinat pe Elohimi să formeze… dar să nu ne îndepărtăm, să nu vorbim despre cosmos, ci numai despre pământul nostru, cum să lucreze cu cele două principii masculin şi feminin, pozitiv şi negativ (fiindcă cei doi poli sunt necesari manifestării), existenţa pe ici pe colo a unor câteva resturi era inevitabilă, a unor elemente neorganizate încă şi nefolosite ce tulburau armonia şi liniştea ansamblului. Aceste materiale, aceste energii care nu reprezintă niciun rău pentru Creator sau pentru Arhangheli, sunt

nocive pentru oamenii care nu ştiu să le folosească.

Eu vă voi mai sugera o imagine. Aveţi o casă; ei bine, în această casă este prevăzut un loc pentru o pubelă sau o ladă de gunoi, ca şi pentru toaletă. Fiindcă orice aţi face, chiar dacă sunteţi fiinţa cea mai luminată şi mai raţională, veţi avea întotdeauna câteva resturi de pus la coşul de gunoi: hârtii, cutii, sticle goale, coji, resturi de mâncareiar în organismul vostru există de asemenea resturi de care trebuie să scăpaţi. Orice lucru de pe pământ, oricât de bun ar fi, are cel puţin un mic aspect negativ… este reversul medaliei, aşa cum se spune. Întreaga lume a remarcat acest lucru Atunci cum se face că oamenii nu au înţeles limbajul tuturor acestor detalii ale vieţii zilnice ce se prezintă neîncetat în faţa ochilor lor? Când a fost creat pământul, a fost nevoie să se îngroape undeva câteva materiale nefolosite, ferestre sparte, cărămizi sfărâmate, planşe şi cuie inutilizabile – simbolic vorbind. De aceea pământul îşi are şi el lăzile sale de gunoi: este un con de întuneric ce se afla în spatele lui, umbra sa. Oare astronomii cunosc acest lucru?

Originea răului se găseşte aici, în resturile materialelor folosite pentru construirea pământului; şi cum resturile atrag tot felul de animale, de furnici, de muşte, de viermi, iată deci creaturile pe care obligatoriu trebuie să le întâlnim când vom vizita această regiune închipuindu-ne că aici vom întâlni numai bucurie şi plăcere. Această regiune care se numeşte Infern, lumea întunericului, are deci ca predestinare să adăpostească lăzile de gunoi; aici toate impurităţile sunt adunate şi îngrămădite.

Să vedem acum de ce oare există creaturi care îşi caută tocmai aici fericirea? Pentru că, la fel cum există persoane aflate într-o asemenea situaţie încât sunt nevoite să caute în gunoaie resturi de mâncare sau pantofi vechi, tot aşa şi în lumea psihică există inşi sărmani care nu au posibilitatea să mănânce în restaurantele din înalt alături de îngeri, de Arhangheli, de Dumnezeu. Ei nu au banii necesari (aceşti bani, bineînţeles, sunt reprezentaţi de calităţi, de virtuţi) pentru a-şi cumpăra hrana pură şi luminoasă care vine din soare, şi sunt deci obligaţi să meargă să mănânce în restaurantele infernale unde se află toate gunoaiele şi creaturile decăzute.

În această regiune a răului, în această regiune a forţelor neorganizate, se pot găsi totuşi multe lucruri, şi dacă aţi şti cum să le folosiţi pentru a face asemenea pământului care transformă toate

resturile, veţi atrage din această regiune forţe şi elemente capabile să hrănească chiar şi îngerii… Da: am ajuns să găsim metode chimice pentru a asana apele poluate! Natura dispune de toate mijloacele ca să transforme deşeurile, iar omul posedă de asemenea în sinea sa aceste mijloace, el trebuie să le găsească şi să înveţe cum să le folosească. Dar pentru acest lucru, trebuie mai întâi de toate să înţeleagă ce reprezintă binele, fiindcă numai atunci când am înţeles ce reprezintă binele, vom putea face faţă răului.

Binele este principiul veşnic, creator, atotputernic, este Dumnezeu însuşi… cu toate că în realitate Dumnezeu se găseşte deasupra binelui, în Cabală, binele şi răul sunt prezentate ca două manifestări ale unei puteri ce le este superioară. Dar pentru uşurinţa înţelegerii, putem să îl prezentăm pe Dumnezeu ca pe Principiul binelui, chiar dacă Dumnezeu se află deasupra binelui. Binele este o manifestare a Domnului, iar răul este un deşeu al binelui, ceva ce nu şi-a găsit locul în armonia cosmică. Răul nu poate fi deci niciodată comparat cu binele, el nu posedă ca acesta veşnicia, puterea şi bogăţia. De aceea, aceia care gândesc că binele şi răul sunt două entităţi cu puteri egale gata de luptă fără ca niciuna dintre ele să obţină victoria definitivă asupra celeilalte, se înşală.

Eu v-am mai spus că răul este un reziduu al binelui; îl putem compara cu materia ce a rămas după ce s-a extras chintesenţa petalelor de trandafir sau a altor flori, o materie ce nu a putut fi rafinată, ce nu este capabilă să reflecte Divinitatea. Răul este tot ceea ce a rămas după ce tot binele a fost „extraş”. Deci, acolo unde se află binele, este inevitabil să se găsească şi răul, deoarece răul este ceea ce rămâne din bine, el nu poate exista de unul singur, nu are o existenţă independentă; el depinde de bine, este născut din bine, binele l-a creat. Atât timp cât oamenii îi conferă răului o existenţă independentă de aceea a binelui, ei nu vor ajunge niciodată să îl transforme şi răul va continua să îi sâcâie, fiindcă prin neştiinţa lor, tocmai ei sunt aceia care îi dăruiesc această putere şi această independenţă.

Lumina determină naşterea întunericului. Acolo unde este lumină, există obligatoriu o umbră. Simpla prezenţă a unui obiect proiectează o umbră. Există oare umbre când nu este lumină? Nu. Veţi spune: „Dar s-ar putea ca întunericul să domnească tocmai pentru că nu există lumină”. Nu, chiar dacă întunericul este peste tot într-un anume loc, înseamnă că un obiect devine un obstacol în calea luminii.

De aceea există întotdeauna o jumătate de pământ aflată în întuneric. Fără lumină, întunericul nu ar putea exista, iar răul nu ar exista dacă nu ar fi binele.

Manifestările răului sunt deci necesare, dar ele nu sunt nici veşnice, nici absolute, ele depind de forţele binelui. Acum, pentru a putea rezolva problemele, trebuie să mergem mai departe de bine, şi pentru a merge mai departe de bine, trebuie înainte de toate să avem o idee corectă despre ceea ce el reprezintă. Binele este o manifestare armonioasă în care intră iubirea, forţa, inteligenţa, frumuseţea, duioşia etc… Dar după cum v-am spus, binele nu este încă Dumnezeu însuşi; el este o manifestare a Domnului, dar nu este Dumnezeu. Dumnezeu se găseşte deasupra binelui şi răului, şi noi nu putem şti ce este El.

Dar din moment ce binele este o manifestare a Domnului, gândindu-ne la bine ne legăm de Creatorul Universului, Principiul Veşnic: conştiinţa noastră se deplasează, iese din regiunile întunecate unde există suferinţă, nelinişte, teroare, ca să se îndrepte spre Centru, Principiul creator al tuturor lucrurilor. Şi pentru că tocmai El este creatorul, El cunoaşte rolul tuturor elementelor, al tuturor forţelor, al tuturor creaturilor şi El va şti cum să îndrepte lucrurile. Noi nu putem şti, dar El are toate posibilităţile şi spre

El, din moment ce este superior binelui şi răului, trebuie să alergăm pentru a cere ajutor. În acel moment vom fi capabili să declanşăm puteri extraordinar de subtile care vor lucra în întreg universul.

Iată cea mai demnă şi mai măreaţă lucrare a discipolului. El nu trebuie să se îngrijoreze dacă această lucrare nu produce imediat rezultate palpabile! Majoritatea oamenilor nu lucrează decât pentru realizările materiale din planul fizic, de aceea ei trăiesc atâtea decepţii: pentru că aceste realizări nu durează. Atunci când vă hotărâţi să lucraţi cu Fiinţa cea mai inaccesibilă, cu Dumnezeu însuşi, veţi avea adevăratele împliniri, realizări interioare, în conştiinţă, iar aceste împliniri sunt instantanee. Ceea ce este cel mai îndepărtat lucru este în realitate cel mai apropiat, iar ceea ce ne imaginăm că este aproape, este în realitate foarte îndepărtat; dorind să îl trăim, nu îl vom trăi deloc, dorind să îl obţinem, nu îl vom obţine nicicum. Numai atunci când veţi lucra asupra realităţilor celor mai îndepărtate le veţi putea trăi instantaneu.

Da, dacă doriţi să obţineţi realizări imediate, fixaţi-vă scopul cel

mai îndepărtat. Spuneţi-vă începând cu ziua de azi: „Am înţeles acum unde este acest adevăr, unde se află puterea, unde se găseşte adevărata viaţă: ea se află în acest centru unic situat deasupra binelui şi al răului”. Şi gândiţi-vă la el, fuzionaţi cu el, credeţi doar în el, căutaţi-l numai pe el, lucraţi numai cu el… În acel moment, acest centru va declanşa binele care va începe să se manifeste în voi ca o îmbunătăţire a vieţii voastre interioare înainte de a se manifesta într-o bună zi la fel şi în exterior.

Desigur, este adevărat că poţi face mult mai uşor rău decât bine. De ce?… Nu pentru că binele este slab şi răul puternic, nu, nu, nu. Fiindcă aici, pe pământ, umanitatea a creat încet-încet condiţii ce sunt mult mai propice şi mai favorabile răului. Vreţi să faceţi rău? Da, toţi sunt de acord să vă dea o mână de ajutor. Dar de îndată ce este vorba să faceţi bine, lucrurile stau altfel, este ca şi cum binele ar fi paralizat, anesteziat, neputincios. Da, pentru că în regiunile inferioare, este mereu la fel, şi oamenii trăiesc mult în regiunile inferioare. Dar de îndată ce reuşesc să iasă din aceste regiuni, apare contrariul: răul este sufocat, împiedicat, legat. Când trăieşti în regiunile superioare, este imposibil să faci rău, şi dacă doreşti să faci bine, acest lucru se realizează de la sine.

Eu doresc să vă dau un exemplu: să presupunem că este iarnă, totul este umed, acoperit de zăpadă; dacă doriţi să incendiaţi pădurea, nu veţi reuşi nimic, focul nu se va aprinde. Dar în vară, când este cald, un ciob de sticlă care concentrează razele soarelui este de ajuns să aprindă totul; este ca şi cum întreaga pădure ar fi de acord să ia foc, pentru că există condiţii favorabile, încercaţi să trageţi cu tunul atunci când praful de puşcă este umed, nu va ieşi nimic… Şi tot aşa. Înţelegeţi acum că dacă, pe pământ, răul este mult mai puternic decât binele, acest lucru se datorează oamenilor care i-au oferit cele mai bune condiţii. Dar într-o zi, totul se va schimba, va apărea contrariul; răul nu se va putea manifesta, el nu va mai găsi condiţiile favorabile.

Pentru a dirija, a domina sau transforma răul, nu este suficient să fii un servitor al binelui, pentru că binele, aşa cum v-am spus, este limitat. Din moment ce binele nu a reuşit să învingă răul, înseamnă că el nu este încă Dumnezeu însuşi, el reprezintă doar jumătate, în timp ce răul este cealaltă jumătate. Binele şi răul sunt frate şi soră, dacă vreţi, dar nu reprezintă tatăl. Or, noi trebuie să ne îndreptăm spre tată, pentru că el este acela care comandă fiului şi fiicei, sau celor doi fraţi.

Să mergeţi către Tată, înseamnă să deveniţi servitori ai Domnului şi nu numai servitori al binelui. Trebuie deci să urcăm mult mai sus pentru a-L servi pe Dumnezeu care dirijează binele şi răul.

Aici se află adevăratul adăpost. Evident, în înalt, nu există rău, şi în măsura în care binele înseamnă perfecţiune, putem spune că a fi servitor al binelui înseamnă să fii servitor al Domnului. Dar binele aşa cum îl înţelegem în chip intelectual, adică opus răului, nu este încă Dumnezeu; el nu este decât jumătate.

Eu vă pot da încă alte exemple care să vă facă să înţelegeţi adevărul celor spuse. Să ne gândim la circulaţia sângelui. Dacă nu ar exista decât circulaţia arterială, nu ar exista viaţă, deoarece toate reziduurile trebuie să dispară şi atunci circulaţia venoasă, cealaltă jumătate, intervine: ea duce sângele în plămâni unde acesta se purifică, iar când este curat, el ajunge în inimă de unde pleacă din nou prin artere. Deci din inimă iese sângele curat, binele; da, dar acest bine după un timp se încarcă din nou cu impurităţi, şi tot aşa… Regăsim acelaşi fenomen pentru circulaţia maşinilor pe şosele: la stânga, la dreapta… Dacă nu ar exista decât o singură direcţie, un sens unic, ce ar face maşinile care trebuie să se întoarcă?

Deci răul nu constă în faptul că există forţe opuse, fiindcă acestea fac o lucrare. Dar dacă în loc să facă o lucrare determinată de Inteligenţa Cosmică, aceste forţe se ciocnesc, se combat şi se zdrobesc reciproc, aici apare răul. Este ca şi în cazul focului şi apei. Câte lucruri extraordinare nu putem produce aşezând apa pe foc!… dar cu un perete care să le despartă, altfel focul ar face ca apa să se evapore şi apa ar stinge focul, ceea ce se întâmplă în toate domeniile vieţii când eşti neştiutor. Forţele, otrăvurile nu sunt nocive decât pentru omul insuficient instruit şi lipsit de forţă pentru a le folosi. Dar pentru natură răul nu există.

Putem chiar spune că într-un anume fel răul se află în bine. Să luăm exemplul hranei. Când mâncăm reţinem elementele care ne sunt folositoare, indispensabile sănătăţii, şi le eliminăm pe acelea pe care organismul nu le poate asimila, şi care de altfel l-ar putea otrăvi dacă el nu le-ar putea elimina. Răul se află deci în bine, ele sunt legate, iar organismul este acela care trebuie să facă un triaj pentru a elimina acest rău. Să luăm alte exemple. Întâlniţi fata cea mai fermecătoare cea mai încântătoare şi vă căsătoriţi cu ea: iată un mare bine. Da, dar nu sunteţi singurul fermecat de această fiinţă, sunt şi alţii interesaţi de ea

şi iată problemele: suspiciuni, gelozie, dispute… când lucrurile se opresc doar aici! Imaginaţi-vă acum că moşteniţi o mare avere: iată-vă bogaţi, este extraordinar! Da, dar şi în acest caz apar suspiciunile: veţi fi neîncetat solicitaţi, riscaţi să fiţi jefuiţi în orice moment, nu veţi fi niciodată liniştiţi… Şi tot aşa pentru celelalte domenii ale vieţii. Numai înţelepciunea este capabilă să folosească binele şi răul, şi mai ales să facă în aşa fel încât binele să nu se transforme în rău.

Aşa cum v-am spus la început, binele şi răul sunt înhămate la aceeaşi roată; dacă ar fi existat numai binele, roata nu s-ar fi învârtit. Eu sunt poate singurul care spune că binele nu este capabil să facă singur întreaga lucrare dacă răul nu i-ar da o mână de ajutor. Veţi spune că răul este totuşi o forţă contrară… întocmai, trebuie ca ea să fie contrariul! Când doriţi să astupaţi sau să destupaţi o sticlă, vă folosiţi de ambele mâini şi ele lucrează în sens invers: una împinge într-o direcţie şi cealaltă trage în direcţia opusă, dar datorită acestei opoziţii reuşiţi să înfundaţi sau să scoateţi dopul. Înţelegeţi acum cum forţele contrare lucrează într-un scop determinat… Este un proces ce se petrece zilnic sub ochii voştri, dar voi nu îl observaţi.

Ca încheiere, eu v-aş sfătui să vă legaţi zilnic de Dumnezeu, de Centru, de acel punct care conţine totul. Iar El, care la rândul lui este neobosit, care nu se odihneşte niciodată, care este veşnic, indestructibil, deasupra binelui, va reuni forţele binelui, iar forţele binelui vor curăţa şi vor organiza totul în chip minunat.

Articol III. Cap. 3 – Deasupra noţiunilor de bine şi de rău

Putem spune că există două şcoli: aceea a binelui şi aceea a răului. În şcoala binelui învăţăm să respingem tot ceea ce este rău cu speranţa că acţionând aşa vom fi salvaţi. În şcoala răului, se duce o luptă împotriva binelui cu speranţa distrugerii acestuia. În realitate, există o şcoală superioară, situată mult deasupra celei a binelui şi a răului, pentru că ea ştie să le folosească pe amândouă: ea se foloseşte în egală măsură şi de rău, dar în doze homeopatice, pentru a ajunge la realizări formidabile; ea nu respinge nimic, ci ne învaţă că dacă răul există, înseamnă că Dumnezeu îi permite să existe, altfel el ar fi dispărut demult.

Da, dacă răul există, înseamnă că Dumnezeu îi acceptă existenţa, altfel ar trebui să admitem că El nu reuşeşte să învingă un duşman mai puternic decât El şi că nu este Maestrul atotputernic care guvernează universul. Dacă ceva din Creaţie îi ţine piept, atunci cine l-a creat? Un

alt Dumnezeu mai puternic decât El?... De altfel oamenii au crezut deseori acest lucru. Ei îşi spuneau: „Dar ce este cu acest Dumnezeu care nu reuşeşte să facă prea multe lucruri? El nu ştie totul, El nu poate face nici profeţii, nici miracole, iar în acest timp Celălalt este capabil... Să mergem spre El!" într-un anume fel, ei judecau bine. De ce să slujeşti un Dumnezeu incapabil, neputincios, când toate cunoştinţele şi toate calităţile vin de la adversarul Lui, de la Diavol? Şi tocmai Biserica era aceea care spunea acest lucru! Cineva a făcut miracole... era Diavolul! Unii credincioşi nu au admis niciodată că Dumnezeu este acela care face aceste miracole: în mintea lor Dumnezeu era incapabil să facă aşa ceva. Să nu ne mai mirăm deci că oamenii au semnat înţelegeri cu Diavolul, este logic! Iată la ce s-a ajuns când elita şi-a pierdut cheile adevăratei cunoaşteri...

Veţi spune: „Da, dar dacă Dumnezeu este cu adevărat atotputernic, de ce nu vine să ne scape de suferinţe şi de nenorociri? 41 Fiindcă noi suntem aceia care am pus între El şi noi atâtea bariere, atâtea idei false şi arbitrare încât El nu ne mai poate ajuta. Şi atunci, în mintea oamenilor rămâne ideea că Dumnezeu este foarte departe şi inaccesibil, că nu îi aude, în timp ce Diavolul este foarte aproape, el îi aude şi le poate îndeplini dorinţele. Încercaţi, faceţi o anchetă şi veţi vedea dacă oamenii nu gândesc aşa: „Pe Dumnezeu îl rog de foarte mult timp, El este inaccesibil... surd... adormit... În timp ce Diavolul este treaz, şi ajunge imediat aici". Este adevărat, dar oamenii nu ştiu că ei sunt aceia care au stabilit această distanţă, au săpat această prăpastie între ei şi Dumnezeu. În realitate, nicio fiinţă nu este atât de aproape de noi, niciuna nu ne iubeşte la fel ca Dumnezeu şi nu vrea să ne ajute la fel ca El. Dar noi trebuie să scăpăm de tot ceea ce împiedică această iubire să ajungă până la noi.

Vă amintiţi, eu v-am spus într-o zi că soarele este acela care pune în mişcare planetele, creează vegetaţia şi provoacă epidemii, războaie şi tot felul.de evenimente printr-o simplă schimbare de curenţi pe care îi trimite, dar este neputincios în faţa unei ferestre cu perdelele lăsate... Dacă aţi tras perdelele, îl puteţi implora atât timp cât doriţi: „Dragă soare intră la mine, luminează-mă, eşti atât de frumos!", iar el vă va răspunde: „Nu pot... Nu pot... Trebuie să tragi perdelele". Iar noi aşteptăm ca Domnul să ne tragă perdelele! Nu, nu, şi chiar cu riscul de a trece drept un pângăritor, eu vă voi spune: „Dumnezeu poate face totul, dar El este neputincios în faţa perdelelor voastre

lăsate. Voi trebuie să le ridicaţi". În orice caz, să nu vă închipuiţi că dacă răul a fost lăsat de Dumnezeu să se manifeste în lume înseamnă că El nu îl poate învinge, sau că ar avea nevoie de oameni ca să îl ajute, aşa cum cred numeroşi creştini. Vă daţi seama ce ajutor reprezintă oamenii! Veţi fi poate uimiţi, dar vă voi spune că răul este necesar şi chiar indispensabil lucrărilor naturii, deoarece ea ştie să se folosească de el. Se întâmplă ca în laboratoare unde este nevoie de otrăvuri pentru a fabrica medicamente puternice. Răul este o otravă care îi poate ucide pe cei slabi şi neştiutori, dar pentru persoanele foarte inteligente este un remediu universal, le vindecă. Iată filosofia celei de a treia şcoli: cum să foloseşti răul.

Peste tot există indicaţii pentru a-i lumina şi a-i face să reflecteze pe oameni. Atunci, oare de ce nu ştiu ei să folosească greutăţile şi încercările? Iată o problemă asupra căreia discipolul trebuie de acum înainte să lucreze. Imaginaţi-vă că doriţi să înfruntaţi un duşman, şi fără să ştiţi că în realitate el este un prieten care nu a ştiut să se prezinte în faţa voastră, îl omorâţi, aşa cum se întâmplă uneori. Mai întâi de toate trebuie să îl studiaţi pe acest „duşman" care vă deranjează: poate veţi descoperi că el nu numai că nu este distructiv şi ostil, dar chiar vă poate deveni prieten.

Noi resimţim răul ca pe o forţă ostilă. În realitate nu există nicio ostilitate în ceea ce ne priveşte; numai că tot ceea ce nu ne convine ni se pare ostil. Cum să nu consideri ostile elemente ce ne paralizează şi ne otrăvesc? Tot ceea ce nu vibrează în armonie cu noi, care ne barează drumul, ne întunecă sau ne tulbură conştiinţa, ni se prezintă ca un duşman, şi este normal. Dar oare este o situaţie definitivă? Nu, dacă ajungeţi să îl transformaţi, acest element va deveni o forţă benefică pentru voi. Vreţi exemple?

La început, focul, fulgerul, vântul erau duşmanii omului, cu care el se războia şi murea în luptă. În ziua în care a reuşit să supună aceste forţe, el a înţeles că acestea nu îi erau duşmani decât în măsura în care el nu ştia să le supună cu folos. Atunci de ce nu putem înţelege că în viaţă putem face acelaşi lucru şi cu alte forţe? în realitate răul reprezintă forţe foarte puternice cu care noi nu avem prea bune legături pentru că nu ştim să le canalizăm. Şi evident, tot ceea ce nu ştim să folosim, ne poate distruge. Electricitatea ne prezintă unul dintre cele mai bune exemple despre ceea ce omul poate face pentru a canaliza o energie care, în stare brută, l-ar distruge instantaneu. Priviţi

toate acele reţele de fire, transformatoare, aparate, butoane… Am reuşit să stăpânim atât de bine electricitatea încât şi un bebeluş o poate folosi cu uşurinţă.

Iată cât este de simplu, de clar. Studiind forţe pe care avem obiceiul să le considerăm ca fiind rele, ne dăm seama că nu este aşa, fiindcă în natură răul nu există.

Priviţi pământul, el este mult mai inteligent decât oamenii: îi aruncăm toate gunoaiele, toate resturile, şi el le ia ca pe o materie preţioasă şi le transformă în plante, în flori, în fructe. Iar cărbunele: cum a devenit cărbune?… Dar petrolul?… Dar pietrele preţioase?… Atunci, dacă pământul şi unii Iniţiaţi posedă această înţelepciune, dacă Dumnezeu are această înţelepciune fiindcă nu doreşte să distrugă răul, de ce nu încercăm să o avem şi noi? De mii de ani oamenii se roagă: „Doamne Dumnezeule, distruge răul!" Dar Dumnezeu se scarpină în cap, zâmbeşte şi spune: „Săracii! Când vor înţelege că răul este necesar, vor înceta să mă mai roage". Dar până atunci, câte rugăciuni! Bineînţeles, trebuie să ne rugăm, dar iată ceea ce trebuie să cerem: „Doamne Dumnezeule, învaţă-mă cum ai creat Tu lumea, cum vezi Tu lucrurile… Dă-mi această înţelegere, această înţelepciune, această inteligenţă pentru ca eu să pot la fel ca Tine să fiu deasupra răului, pentru ca el să nu mă mai atingă, dar să fiu în stare să îl folosesc ca să realizez lucruri importante. Câte exemple nu ne arată că ceea ce este rău pentru unii nu este obligatoriu la fel pentru alţii! Anumite animale rezistă extraordinar la foc, altele la frig, altele la otravă, altele la foame. Altele nu mor nici când sunt tăiate în două… Ideile pe care oamenii şi le-au făurit despre rău sunt propriile lor idei, ele nu sunt universal valabile. Şi acest lucru doresc să vă fac să-l înţelegeţi: acestea sunt propriile noastre idei, concepţiile noastre, dar există şi alte creaturi care se pronunţă diferit în legătură cu răul, pentru că ele au ajuns la un grad de evoluţie la care ştiu cum să îl folosească.

Eu vă pot da încă multe alte exemple! Dacă introduceţi apă în stomac, este bine, dar dacă o veţi introduce în plămâni, vă va face rău. Este bine când lăsaţi aerul să ajungă în plămâni, dar dacă intră în stomac… nu mai este la fel! Concluzia pe care trebuie deci să o tragem este că binele dintr-un loc devine rău în alt loc.

Lumina face rău aceluia care suferă de ochi; deci şi lumina poate fi bună sau rea în funcţie de persoană. Acest lucru dovedeşte că oamenii nu pot şti ce reprezintă răul atât timp cât îl judecă după

propriile slăbiciuni şi după imperfecţiunile lor. Când se vor apropia de perfecţiune, îşi vor schimba părerea. De aceea părerea oamenilor obişnuiţi asupra răului este atât de diferită de părerea Iniţiaţilor şi a înţelepţilor; dincolo de acest aspect înfricoşător care le provoacă teama celor slabi, Iniţiaţii ştiu să găsească în rău o forţă binefăcătoare, chiar un prieten.

De altfel, cea mai bună metodă de a te vlăgui este aceea de a vedea răul ca pe un duşman. Când se iveşte un neajuns, învăţaţi să îl consideraţi ca pe o bază, un punct de sprijin solid şi rezistent în lucrarea voastră. Când aţi fost în excursie pe munte, nu aţi remarcat că tocmai asperităţile, pietrele au fost acelea care v-au permis să vă căţăraţi? Dacă vă doriţi ca viaţa să vă fie lină şi lipsită de asprime, cum veţi ajunge până în vârf? Şi mai ales, ce debandadă va fi la coborâre! Ce fericire că există asperităţi, datorită lor sunteţi încă în viaţă. Nu cereţi ca viaţa să vă fie lină, fără suferinţe, fără neplăceri… fără necazuri, fără duşmani, pentru că nu vă puteţi agăţa de nimic ca să urcaţi. Dacă obţineţi tot ceea ce vă doriţi: o viaţă uşoară, liniştită, plină de plăceri, de bani, în interior nu va mai rămâne în curând nimic din voi. Din fericire, Cerul nu vă ascultă! Toţi cer să trăiască uşor şi în belşug, fără să ştie că, în realitate, sunt pe cale să îşi ceară nefericirea.

Eu ştiu că este greu de acceptat ceea ce spun. Zilnic vă prezint un aspect al acestei filosofii şi voi sunteţi uneori puţin supăraţi pentru că aceste idei nu corespund concepţiilor voastre. Dar renunţaţi la concepţiile voastre, încercaţi-le pe ale mele şi veţi vedea rezultatele! Ei bine, nu, voi vă încăpăţânaţi cu îndârjire: „Eu vreau puterea, vreau bani, mărire, vreau ca toată lumea să fie uimită de mine.”… Doamne Dumnezeule, iată dorinţele oamenilor! Unul îşi doreşte un magazin cu mai multe sedii, altul un cabaret sau un salon de coafură… Şi toate aceste fete şi femei care doresc să devină actriţe de cinema sau laureate ale unor concursuri de frumuseţe şi se plimbă pe stradă cu un căţel, astfel ca la un moment dat un bărbat să se oprească ca să se minuneze în faţa câinelui: „Vai, cât este de drăgălaş! Vai, cât este de cuminte!” în timp ce în realitate el doreşte să vorbească cu stăpâna câinelui… aşteptând ca ea să devină amanta lui! Dacă am putea pătrunde în inima bărbaţilor şi a femeilor, câte am mai vedea! Am avea de ce râde… sau plânge!

Deoarece răul reprezintă forţe şi materiale de o putere explozivă pe care nu am reuşit încă să le stăpânim, trebuie să ne

spunem că există întotdeauna posibilitatea să atingem un grad superior unde vom reuşi. Atât timp cât un lucru ne depăşeşte, el poate deveni un rău pentru noi. Deci trebuie să ne perfecţionăm, ca să atingem acel grad superior ce ne va permite să fim deasupra răului pentru a-l putea transforma în bine. Să luăm exemplul bebeluşilor: dacă le daţi aceeaşi hrană şi băutură ca şi adulţilor, ei pot muri, dar când cresc şi devin mai puternici acest lucru nu le mai poate face rău. Deci, vedeţi voi, sunt fapte ale vieţii zilnice pe care toată lumea a avut ocazia să le constate, dar despre care nu a tras concluziile corecte. Trebuie să vă obişnuiţi să observaţi întâmplările vieţii.

Dacă oamenii nu au concepţii corecte despre bine şi rău, înseamnă că ei au trecut pe lângă adevăratele probleme şi nesocotesc faptul că ceea ce este rău pentru unii poate fi bun pentru alţii. Dacă discipolul ştie cum să devină mai puternic şi să înainteze în înţelegerea lucrurilor, răul care doboară, îi otrăveşte sau îi nimiceşte pe ceilalţi, îl va face pe el mai frumos, mai nobil şi mai sănătos. Nu trebuie deci să luptaţi împotriva răului, dar trebuie să vă întăriţi pentru a-i rezista.

Ce facem contra ploii, a zăpezii sau a furtunilor? Oare ieşim din casă pentru a striga forţelor naturii să se domolească? Da, poate că aşa se întâmpla în unele basme; dar în viaţa obişnuită ne ocupăm de casa noastră, o consolidăm, îi verificăm izolaţia, îi instalăm o încălzire bună şi acest lucru este de ajuns. Ei da, ştim ce avem de făcut în planul material, dar în viaţa interioară acţionăm ca nişte neştiutori: dorim să stârpim răul. De ce să luptăm împotriva răului în loc să ne ocupăm numai de înzdrăvenirea noastră ca să înţelegem şi să acţionăm mai bine?

Acum, bineînţeles, dacă suntem grav bolnavi nu este uşor să ne întărim ca să învingem boala. Iar acest lucru se întâmplă pentru că de-a lungul anilor, de-a lungul mai multor reîncarnări chiar, am făcut totul pentru a ne îmbolnăvi şi acum trebuie să lucrăm tot atât timp pentru a ne restabili sănătatea. Acest lucru nu contrazice ceea ce v-am spus. Dacă am făcut totul pentru a fi slabi, plăpânzi, lipsiţi de importanţă, neştiutori, ne-am făcut-o cu mâna noastră. Nu putem nega că răul există, dar trebuie să înţelegem înainte de toate că noi suntem aceia care l-am alimentat, iar apoi schimbându-ne ideile despre el, avem posibilitatea să îl slăbim, să îl destrămăm sau să îl folosim.

Eu nu am spus niciodată că majoritatea oamenilor nu trăieşte în situaţii grele sau chiar catastrofale. Trebuie să fii orb ca să nu

recunoşti această realitate tristă, mizerabilă, jalnică. Dar totuşi eu insist ca voi să fiţi mulţumiţi. Pentru că deseori simt că există ceva ce se revoltă în voi şi vă gândiţi: „Dar Maestrul nu vede în ce condiţii grele trăim?" Oh da, eu văd, chiar văd acest lucru peste tot. Dar mai văd şi alte lucruri: eu văd condiţiile bune care există aici şi pe care voi nu le vedeţi, pentru că greutăţile v-au întunecat într-atât vederea încât nu le observaţi decât pe ele. Iar ceea ce văd mai ales, sunt condiţiile bune pe care le aveţi în voi, comori, bogăţii formidabile, în timp ce voi nu vedeţi decât condiţiile exterioare. Când mă veţi înţelege, vă veţi simţi mai puternici, veţi spune: „Ah! Avem nevoie de cineva care să vadă şi latura bună şi care să ne încurajeze". Da, voi nu vă vedeţi decât slăbiciunile, sărăcia, soţia care a plecat, copiii care nu vor să asculte nimic... dar sunt atâtea alte lucruri de văzut!

Ascultându-mă, bineînţeles, vă veţi simţi dintr-odată încurajaţi, dar după o oră uitaţi complet curajul avut, inspiraţia voastră. Cea mai mică greutate pe care o întâlniţi, o privire, un cuvânt neplăcut, vă pune cu totul la pământ. De câte ori nu am constatat-o: ne prăbuşim la cel mai mic şoc.

Reţineţi această idee, că ceea ce este rău pentru unii poate fi un bine pentru alţii: acest lucru vă va ajuta mult. Dacă veţi înţelege că răul nu este absolut, că este chiar foarte relativ, vă va fi mai uşor să îl suportaţi, şi încet-încet veţi constata că ceea ce înainte vă făcea să suferiţi, vă lasă acum indiferenţi. Chiar veţi gândi: „Cu atât mai bine, Cerul mă eliberează!" Câţi Iniţiaţi nu şi-au dat seama că toate pierderile suferite, toate încercările pe care le-au traversat, nu foloseau în realitate decât la eliberarea lor. Deci, acceptăţile filosofia, altfel de fiecare dată când va trebui să intonaţi imnuri de laudă Domnului şi cântece de bucurie, veţi deveni nefericiţi.

Cu ajutorul luminii înţelegerii, răul va putea fi transformat în bine de pe o zi pe alta, în timp ce, dacă nu îl înţelegem şi nu îl folosim, el rămâne un rău. Deci, iată dragii mei fraţi şi surori, un viitor frumos vă aşteaptă, veţi avea imense posibilităţi folosindu-vă de aceste adevăruri. Dacă aţi înţeles cu adevărat, nimic nu vă va putea opri. Din moment ce în planul fizic oamenii au ajuns să folosească forţele naturii, vântul, cascadele, mareele, ei pot reuşi şi în domeniul psihic, nu este decât o problemă de atitudine. Important este să înţelegem că nu trebuie să luptăm.

Ocultiştii care au vrut să atace răul, care au declarat cu adevărat

război răului, au murit. Ei nu cunoşteau adevărurile pe care vi le-am revelat, ei s-au aventurat singuri împotriva răului şi era fatidic să fie zdrobiţi. Eu nu spun că un Iniţiat nu trebuie să lupte împotriva răului, dar mai întâi trebuie să se pregătească îndelung, să se purifice pentru a-i permite Domnului să se instaleze în fiinţa lui astfel ca El să se poată manifesta prin intermediul lui în toată puterea Sa. Numai Dumnezeu însuşi poate nimici răul. Noi nu avem nici talia, nici anvergura, nici puterea, nici metodele pentru a face acest lucru. Citiţi Apocalipsa, se spune că Arhanghelul Mihail va înlănţui Balaurul, simbol al răului, şi îl va închide pentru o mie de ani. Trebuie să reflectaţi: dacă Arhanghelul Mihail însuşi care are toate puterile nu vrea să nimicească răul, ci doar să îl lege, oare cum putem noi, bieţi nefericiţi, să reuşim să o facem?

Mulţi dintre voi sunt cu siguranţă uimiţi de acest nou mod de a concepe răul. În realitate ceea ce vă spun nu este decât concluzia observaţiilor pe care voi le puteţi face zilnic. Numai că oamenii nu au obiceiul să se oprească asupra celor mai neînsemnate evenimente ale vieţii zilnice pentru a cunoaşte şi a interpreta limbajul lor. Şi totuşi, acolo, în viaţa zilnică şi în natură, problemele filosofice de cea mai mare importanţă sunt prezentate şi rezolvate, chiar mai clar şi mai simplu decât în cărţile de filosofie atât de abstracte.

Răul este ca o forţă neorganizată care îl tulbură pe om pentru că acesta nu are încă posibilitatea de a-l domina şi de a-l folosi; dar discipolul, dacă devine conştient că ceea ce este considerat a fi un rău îl poate ajuta mult în evoluţia lui spirituală, devine puţin câte puţin stăpân pe situaţie. Din moment ce nu vom reuşi niciodată să învingem răul, ar trebui să înlocuim cuvintele „a combate, a ucide, a smulge, a extirpa" care sunt expresia concepţiilor greşite prin alte cuvinte cum ar fi: „a îmblânzi, a asimila, a canaliza, a orienta, a sublima, a folosi", ce exprimă o concepţie mai avansată, mai spirituală. În acel moment culoarea neagră a cărbunelui se transformă într-un roşu luminos. Fie că este pentru forţa sexuală, furie, gelozie, ranchiună, fie că este pentru un duşman, pentru o boală sau pentru cine ştie ce tentaţie, dacă vom accepta această nouă filosofie, vom avea mereu cele mai bune condiţii de a lucra, de a ne întări şi a rezolva definitiv problemele noastre.

Iată ce vă sfătuiesc. Când sunteţi tentaţi să consideraţi un eveniment ca pe un rău, puneţi-vă problema: „Oare este cu adevărat un rău? Nu este oare un bine ascuns?" Atât timp cât nu vă puneţi această întrebare, veţi lupta sau vă veţi revolta şi nu veţi beneficia de acest rău

care în realitate posedă un bine pe care nu aţi ştiut să îl vedeţi. Oamenii ştiu rareori să vadă ceea ce este bun sau rău pentru ei. Oare câte lucruri nu sunt obişnuiţi să le considere bune şi în realitate ele sunt adevărate pericole! Câte succese şi reuşite au contribuit numai la antrenarea anumitor persoane spre catastrofel Din contră, câte obstacole, câte eşecuri nu au devenit pentru aceia care au ştiut cum să folosească adevăratele cauze ale viitoarelor succese. Dar ar fi trebuit să trăieşti mult, să fi studiat mult şi să fi traversat multe încercări ca să poţi constata cât de adevărate sunt toate acestea.

Articol IV. Cap. 4 – Parabola grâului şi a neghinei

Iisus le-a propus o altă parabolă: „Asemenea este împărăţia cerurilor omului care a semănat sămânţă bună în ţarina sa. Dar pe când oamenii dormeau a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină printre grâu şi s-a dus. Iar dacă a crescut paiul şi a făcut rod, atunci s-a arătat şi neghina. Venind slugile stăpânului casei, i-au zis: Doamne n-ai semănat tu, oare, sămânţă bună în ţarina ta? De unde are neghină? Iar el le-a răspuns: Un om vrăjmaş a făcut aceasta. Slugile i-au zis: voieşti deci să ne ducem şi s-o plivim? El însă a zis: Nu, ca nu cumva plivind neghina, să smulgeţi odată cu ea şi grâul. Lăsaţi să crească împreună şi grâul şi neghina, până la seceriş, şi la vremea secerişului voi zice secerătorilor: Priviţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca să o ardem, iar grâul adunaţi-l în jitniţa mea” (*Matei. 13*: *24 – 30*).

Iisus s-a folosit de mai multe ori de imaginea câmpului, a semănătorului, a grâului etc… oferind el însuşi interpretarea. Eu nu voi reveni asupra acestor lucruri. Mă voi ocupa numai de răspunsul dat în această parabolă de către stăpânul moşiei servitorilor care l-au întrebat dacă trebuie să smulgă neghina., JE1 însă a zis: Nu, ca nu cumva plivind neghina, să smulgeţi odată cu ea şi grâul. Lăsaţi să crească împreună grâul şi neghina, până la seceriş.

Dacă înţelegeţi această parabolă a grâului şi a neghinei, veţi înţelege una dintre cele mai importante legi ale vieţii: cum să te dezvolţi în ciuda condiţiilor aparent nefavorabile pe care destinul le-a aşezat în calea noastră, cum să ne conformăm regulilor date de stăpânul moşiei: „Lăsaţi să crească împreună grâul şi neghina, până la seceriş. Această problemă este de cea mai mare importanţă din punct de vedere pedagogic, ca şi din punct de vedere social. Oamenii ţipă întotdeauna împotriva celor răi şi limbajul lor este plin de expresii ca: „Să îi omorâm, să îi exterminăm!” Dar de când există lumea, nu am

reuşit niciodată să facem să dispară toate fiinţele rele. Dar ce spun pedagogii, clericii, moraliştii? „Să smulgem rădăcinile viciilor! Să extirpăm proastele obiceiuri!" Intenţia este bună, dar cum să realizăm aceste lucruri? Toţi vin cu arme ca să distrugă răul, dar aceasta nu îi împiedică existenţa, şi se întâmplă uneori ca aceia care au reuşit să îi smulgă din vicii pe unii să cadă pradă unor vicii mult mai mari.

Pentru a distruge răul, oameni se comportă exact ca acela care a încercat să omoare toţi ţânţarii, uitând să asaneze mlaştina ce le favoriza înmulţirea. Pentru a distruge răul, nu ajunge să scapi de cei răi, fiindcă cei răi sunt produsul unor anumite condiţii. Trebuie să asanezi mlaştina, adică să schimbi condiţiile şi atunci nu vei mai avea ţânţari. Veţi spune că ştiţi toate aceste lucruri. Eu nu mă îndoiesc, dar ceea ce voi nu ştiţi este că şi în voi există o mlaştină ce provoacă răul şi fiinţele rele. Vă pierdeţi vremea omorând ţânţarii care vă deranjează, dar nu faceţi nimic pentru a vă asana mlaştina interioară!... Iată adevăruri pe care nu vă place să le ascultaţi.

Atunci când spunem că un câmp de grâu reprezintă lumea, iar grâul şi neghina reprezintă oamenii buni şi răi care într-o zi vor fi separaţi, facem o interpretare exactă, dar insuficientă. Câmpul de grâu reprezintă nu numai lumea, ci în egală măsură reprezintă fiecare fiinţă umană care poartă în ea grâul şi neghina, adică natura sa bună şi cea rea.

Evident, ne putem întreba cum omul creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, şi care a primit atâtea calităţi de la Creatorul său, poate să manifeste atâtea tendinţe ciudate, dorinţa de a minţi, de a fura, de a ucide, de a trăda. Cum este oare posibil ca Dumnezeu să fie Creatorul unei fiinţe rele şi criminale?... Parabola răspunde acestei întrebări. Ea spune că un duşman a venit în timp ce noi dormeam şi a semănat în noi germenii unei alte naturi decât aceea primită de la Dumnezeu, astfel încât amândouă felurile de seminţe cresc deopotrivă în noi. Cuvintele: „pe când oamenii dormeau" explică totul. Şi acest lucru se întâmplă chiar şi la fiinţele cele mai evoluate. Când conştiinţa adoarme, inteligenţa se întunecă; „duşmanul" (care simbolizează aici o mare colectivitate de fiinţe inferioare cu scopuri contrare în privinţa evoluţiei) a semănat gânduri, sentimente şi dorinţe perverse în sufletul omenesc. De aceea discipolii unei Şcoli Iniţiatice trebuie să fie mereu atenţi, foarte treji... chiar şi în timpul somnului: corpul poate dormi, dar nu şi sufletul.

De când există lumea, „neghina” este un obiect de studiu pentru oameni. În spitale, în şcoli, în tribunale, se încearcă analizarea compoziţia neghinei, şi nu numai că-este imposibil să se descopere ceea ce reprezintă răul în toate manifestările sale, dar răul şi binele sunt atât de strâns înlănţuite, încât dorind să îl smulgem pe unul, riscăm să îl smulgem deopotrivă şi pe celălalt. Ar trebui să le putem separa aşa cum ne-a sfătuit Hermes Trismegistus care a spus:

Tu vei separa subtilul de materia brută cu o mare abilitate”. Da, dar omul nu posedă încă nici cunoaşterea, nici capacităţile suficiente pentru acest lucru. Cea mai bună soluţie pentru el este aceea de a lăsa binele şi răul să trăiască împreună şi să folosească activitatea şi forţele extrem de puternice conţinute în elementele răului, adică să ia câteva doze infinitezimale din rău pentru a întări forţele binelui. Exact ca pentru o grefă. Ce face grădinarul? Pe trunchiul unui păr tânăr sălbatic cu fructe necomestibile, el fixează, de exemplu, ramura unui păr de bună calitate ce va profita de vigoarea formidabilă a pomului sălbatic. În acelaşi fel, pe pomul răului putem grefa ramuri din pomul binelui. Din moment ce forţele răului ajung să profite de bine exploatându-i forţele, pentru a le transforma şi a le folosi în planurile lor diabolice, tot la fel şi binele are toate drepturile de a lua din forţele răului, de a le transforma şi a se folosi de ele.

De exemplu, noi avem organe a căror funcţie nu ne pare nici spirituală, nici estetică, nici curată, dar totuşi ele sunt foarte necesare şi noi nu le putem înlătura. În natură, fiecare lucru este legat de un altul: fiecare celulă, fiecare organ este legat de alte celule sau de alte organe, în aceiaşi fel în care rădăcinile pomului sunt legate de ramuri, de frunze, de flori şi de fructe. Dacă omul taie rădăcinile, adică dacă omul îşi scoate organele vitale pentru existenţa lui, va suporta consecinţe îngrozitoare. Este adevărat că aceste organe provoacă uneori evenimente tragice, dar el trebuie să le lase să trăiască încercând să extragă din ele forţe pe care să le transforme.

Suntem deseori uimiţi, citind biografiile unor bărbaţi şi femei de excepţie, să constatăm că mulţi poartă în ei tendinţe anormale, perverse sau chiar criminale. Când nu cunoaştem structura fiinţei umane, nu înţelegem că aceste lucruri sunt posibile; în realitate, este foarte simplu: din cauza tendinţelor inferioare cu care erau într-o luptă continuă, aceste fiinţe au ajuns să realizeze, conştient sau inconştient, grefe în sufletul lor. Cu cât pasiunile lor (rădăcinile lor)

erau mai teribile, mai arzătoare, cu atât mai mult ele dădeau fructe mai savuroase, opere remarcabile. În timp ce mulţi alţii, care nu aveau mei unul dintre aceste defecte, nu au dăruit nimic umanităţii şi au trăit într-un mod lipsit de importanţă, în mediocritate.

Eu nu vreau să spun că trebuie să tolerăm, să justificăm sau să cultivăm răul în lume, nu, dar vine momentul pentru omenire să înţeleagă această sublimă filosofie care ne învaţă cum să folosim forţele răului pentru a slăvi binele. Cu cât trunchiul şi ramurile se înalţă mai sus, cu atât rădăcinile sunt mai adânc înfipte în pământ. Acela care nu înţelege aceste lucruri este îngrozit constatând întinderea răului. Nu trebuie să ne fie frică: totul în natură este construit după legi foarte înţelepte. Dacă nu avem rădăcini profunde, nu vom fi în stare să extragem viaţa din sol şi să rezistăm furtunilor.

Şi acum să vedem ce atitudine trebuie să avem faţă de acele fiinţe care reprezintă neghina într-o societate? Pe pământ există munţi şi câmpii şi, între ele, circulă curenţi care provoacă anumite manifestări ale vieţii. Dacă pământul ar fi absolut plat, nu ar mai exista viaţă. Iisus, care cunoştea bine această lege, nu ezita să se amestece cu săracii, cu păcătoşii, cu criminalii. În timp ce fariseii şi saduceii, care nesocoteau legile naturii, îl dispreţuiau pe Iisus şi îl acuzau că s-a alăturat mulţimii neştiutoare şi păcătoase. Orgoliul lor îi ţinea departe de săraci şi de dezmoşteniţi, în timp ce lui Iisus îi plăcea să trăiască lângă fiinţe slabe, bolnave, decăzute, pentru a face schimburi cu ele. El le oferea lumina, iubirea, puritatea sa, dar în acelaşi timp extrăgea din ele materiile brute, grosolane, asemănătoare acelora absorbite de rădăcini din sol şi datorită cărora pomul putea să dea flori şi fructe. Cei răi furnizează energii pe care cei buni le absorb, le transformă şi le distribuie sub o formă elaborată de bunătate, de caritate, de înţelepciune. Acest schimb este necesar. Iisus lua păcatele oamenilor, adică extrăgea din ei energiile brute pe care le transforma în frunzele fiinţei sale şi le redistribuia sub formă de lumină şi de iubire.

Acela care refuză să aibă contacte cu cei neştiutori şi răi şi nu doreşte să întâlnească decât oameni distinşi, savanţi şi virtuoşi, nu poate evolua, el nu este un bun alchimist şi se lipseşte de anumite calităţi şi virtuţi indispensabile evoluţiei sale. De aceea, în ciuda cunoştinţelor lor, fariseii erau neştiutori, fiindcă stăteau departe de mulţime, ceea ce nu i-a împiedicat însă să fie adeseori mai păcătoşi şi mai răi decât aceasta. Dimpotrivă, Iisus a dorit să coboare cât se poate

de jos, amestecându-se cu oamenii, dar în mod conştient, lucrând la instruirea şi purificarea lor pentru a-i putea înălţa până la Dumnezeu. Teama şi orgoliul fariseilor deschidea larg porţile sufletelor lor impurităţilor şi slăbiciunilor, în timp ce îndrăzneala, convingerea şi iubirea lui Iisus purificau atmosfera peste tot pe unde trecea.

Eu nu vă spun toate acestea ca să vă împing să frecventaţi persoane destrăbălate şi criminali! înainte să vă apropiaţi de ei, este necesar să începeţi prin a studia în profunzime problema grâului şi a neghinei, adică să ştiţi să realizaţi această transmutare a răului în bine despre care tocmai v-am vorbit. Observăm uneori anumite femei încântătoare şi virtuoase care se căsătoresc cu beţivi şi destrăbălaţi în speranţa că îi vor salva, dar cum numai bunăvoinţa nu este de ajuns să smulgă o fiinţă din viciile sale, în loc să îşi salveze soţul, ele sunt acelea care sunt antrenate în josnicie şi mârşăvie. Trebuie să posezi o anumită cunoaştere ca să transformi răul. Iniţiaţii ne pot ajuta pentru că ei se încarcă cu păcatele, cu greşelile, cu slăbiciunile noastre, oferindu-ne în schimb lumina, pacea şi iubirea lor. Numai marii Iniţiaţi ştiu cum să realizeze transmutarea răului în bine; numai ei ştiu ce conţine neghina şi sunt capabili să realizeze un profit.

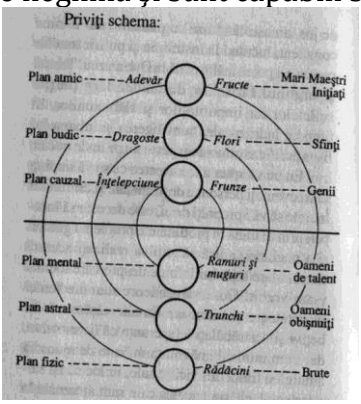

Vedeţi mai întâi că ea reprezintă diferite categorii de fiinţe umane corespunzând diferitelor planuri: fizic, astral, mental, cauzal, budic atmic.

Să studiem acum corespondenţele dintre aceste fiinţe şi diferitele părţi ale unui pom. rutele se află în rădăcinile vieţii, ele lucrează, ca să spunem aşa, sub pământ. Oamenii obişnuiţi lucrează în trunchi, ei lasă să treacă prin fiinţa lor materia primară pe care alţii o vor transforma. Oamenii de talent reprezintă ramurile, care trimit

această materie spre frunze şi, o dată ce este elaborată, o coboară din nou în rădăcini; ei iau pentru a dărui, se ocupă cu schimburile. Geniile sunt mugurii din care ies frunzele; aici începe marea lucrare: elaborarea sevei brute datorită razelor solare. Sfinţii sunt florile pomului cosmic: prin culorile, prin frumuseţea lor, prin parfumul lor, ei atrag fluturii, insectele, păsările şi oamenii. Rolul lor este de a forma fructele; datorită lor, viaţa devine pură şi frumoasă. Marii Maeştri sunt fructele pomului cosmic, hrana cerească, „pâinea ce a coborât din Cer"; ei posedă dulceaţa tuturor acestor seve.

Fiinţa umană reprezintă un pom cu rădăcini, trunchi, ramuri, frunze, flori şi fructe. Toţi oamenii posedă rădăcini, un trunchi şi ramuri, dar foarte puţini dintre ei sunt vizitaţi de primăvară; cei mai mulţi sunt pomi fără fructe, fără flori şi chiar fără frunze, nişte pomi de iarnă, trişti, negri, fără coroană. Bineînţeles, în fiecare fiinţă florile pot înflori; numai că ea trebuie să lucreze, să posede o mare cunoaştere şi să sacrifice mult timp pentru ca florile să înflorească, să emane un parfum şi să îşi formeze roadele. Fructele sunt operele diferitelor virtuţi.

Frunzele, florile, fructele reprezintă iubirea, înţelepciunea şi adevărul. Cu o mare înţelepciune frunzele transformă seva brută în sevă elaborată aşa cum alchimiştii transformă metalele în aur datorită pietrei filosofale. Florile sunt legate de iubire: culoarea lor, parfumul, materia pură a petalelor lor atrage fiinţele. În ele este depus nectarul pe care insectele îl adună. Fructele reprezintă adevărul care este rezultatul uniunii dintre înţelepciune şi iubire.

Frunzele, florile şi fructele pomilor cad în diverse perioade ale anului; nu mai rămân decât ramurile, trunchiul şi rădăcinile ce se află mereu la locul lor. La fel, brutele, oamenii obişnuiţi şi oamenii de talent nu lipsesc niciodată din lume, în timp ce geniile, sfinţii şi marii Maeştri sunt mult mai rari. Iama nu mai rămâne din frunzele, din florile şi fructele verii decât amintirea culorilor, a savorii, a parfumului lor; toate aceste frumuseţi rămân fixate în memorie. La fel se întâmplă şi cu geniile, sfinţii şi marii Maeştri; omenirea vorbeşte mult timp după dispariţia acestora despre operele lor şi despre bucuria pe care o răspândeau în jurul lor. Pe pământ, iubirea, înţelepciunea, frumuseţea, adevărul nu întâlnesc condiţii atât de prielnice pentru a-şi găsi lăcaşul. Geniile, sfinţii, marii Maeştri vin să viziteze pământul pentru a-şi răspândi binecuvântările, apoi pleacă. Ceea ce rămâne în permanenţă

pe pământ este mediocritatea, urâţenia, oamenii obişnuiţi. Dimpotrivă, frunzele, florile şi fructe sunt veşnice în Cer, în timp ce tot restul este trecător.

Se poate spune că în omul însuşi rădăcinile, trunchiul şi ramurile ce corespund corpurilor fizic, astral şi mental reprezintă natura inferioară, personalitatea, în vreme ce frunzele, florile şi fructele ce corespund corpurilor cauzal, budic şi atmic reprezintă natura superioară, individualitatea. Studiaţi-vă şi veţi constata că şi în voi înşivă, ceea ce este stabil, rezistent, tenace, sunt rădăcinile, trunchiul şi ramurile, adică ceea ce corespunde instinctelor, pasiunilor, tendinţelor pur personale. Din când în când apar şi frunze în inteligenţa voastră (gânduri luminoase), flori în sufletul vostru (sentimente călduroase), şi fructe (fapte impersonale şi dezinteresate). Din nefericire, această primăvară nu este de durată! Aceste inspiraţii, aceste stări subtile ale supra-Conştiinţei voastre dispar repede şi vă regăsiţi la fel, cu dorinţele de a mânca, de a bea, de a vă bate şi de a profita de tot.

Să mergem şi mai departe pentru a descoperi şi alte corespondenţe extraordinare ce există în natură. Schema pe care v-am prezentat-o vă arată că rădăcinile sunt legate de fructe; ele constituie punctul de plecare în vreme ce fructele sunt punctul de sosire. Atunci când fructele sunt coapte, lucrarea rădăcinilor se întrerupe. Dar ceea ce este extraordinar este faptul că fructele cu sâmburii lor sunt viitoarele rădăcini; de aici tulpina începe să crească. Faptul că anumite plante au fructe în rădăcinile lor (tuberculi) indică existenţa acestei legături dintre rădăcini şi fructe. Plantele cu tuberculi sunt acelea care nu au ştiut să se dezvolte în lumea spirituală; ele au rămas sub pământ… Observaţi că există de asemenea o legătură între trunchi şi flori, şi între ramuri şi frunze. La fel există şi în fiinţa umană unde corpul fizic este legat de spirit, inima de suflet şi intelectul de corpul cauzal. De aceea există schimburi şi o legătură strânsă între brute şi marii Maeştri, între oamenii obişnuiţi şi sfinţi, între oamenii de talent şi genii.

Nu depinde de noi ca cei răi să fie pedepsiţi, numai Dumnezeu singur poate face dreptate. Noi trebuie numai să ne ocupăm de bine, trebuie să studiem, să lucrăm pentru bine. Cu cât creştem puterea spirituală a binelui, cu atât mai mult cei răi se vor găsi limitaţi de ea. Forţele superioare îi pot transforma pe cei răi, dar noi suntem

incapabili să o facem.

Eu vă voi spune chiar că oamenii se înşală atunci când îşi închipuie că se descotorosesc de un criminal omorându-l, fiindcă odată ce este mort, acesta merge în planul astral şi în planul mental inferior de unde are posibilitatea să facă şi mai mult rău. El vrea să se răzbune, şi astfel face şi mai mult rău fiindcă se strecoară în mintea oamenilor şi îi împinge pe aceştia să comită crime astfel ca să-şi împlinească prin ei proiectele sale răufăcătoare. El are posibilităţi de acţiune mai mari decât înaintea de moarte, fiindcă el nu mai este limitat şi poate acţiona prin intermediul a numeroase persoane influenţându-le gândurile şi sentimentele.

Atunci când un lichid urât mirositor este închis într-un borcan, mirosul nu se poate răspândi, dar dacă deschideţi borcanul acesta va cuprinde întreaga atmosferă. În acelaşi fel, atât timp cât criminalul este viu, el rămâne închis în trupul său, dar imediat ce moare, spiritul său se eliberează, se răspândeşte şi vizitează un număr mare de creiere umane ca să le influenţeze. Nu ar mai trebui să existe pedeapsa de condamnare la moarte a criminalilor din cauza consecinţelor pe care aceasta le declanşează în planul invizibil. Nouă ne revine sarcina de a oferi condiţii de viaţă pentru ca să nu mai existe răufăcători. O societate ce nu este bazată pe legi spirituale este asemenea unei mlaştini, iar o mlaştină nu poate atrage decât ţânţari.

Să ne oprim la sfârşit asupra cuvintelor stăpânului moşiei: „La vremea secerişului voi zice secerătorilor: Pliviţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca s-o ardem”. Vedeţi, neghina este aruncată în foc, fiindcă numai focul poate separa binele de rău. Ce se întâmplă atunci când aveţi febră? A sosit vremea secerişului. Este poate vorba despre un mic seceriş (marele seceriş ar fi fost mult mai greu de suportat şi nimeni nu poate şti dacă aţi fi fost puşi în hambar sau arşi). Atunci când focul (febra) apare, el topeşte neghina ce se află în voi şi o arde; adică el elimină răul, resturile, toate materiile nocive. Iar voi scoateţi un suspin de uşurare fiindcă vă simţiţi mai bine atunci când focul şi-a sfârşit lucrarea. Există astfel mari şi mici secerişuri, iar febra apare ca să vă elibereze de o anumită neghină. Neghina există în cele trei planuri: fizic, astral şi mental.

„Va veni o vreme, şi aceasta este aproape, în care răul va fi alungat de pe pământ. Arhanghelul Mihail va veni să înlănţuie fiara şi s-o închidă pentru o mie de ani. Va fi vremea secerişului”. Lumea

invizibilă va trimite un foc ca să purifice pământul, şi în acel moment se va produce în noi o separare între neghină şi grâu. Pământul se află deja acum sub foc, iar acela care posedă multă neghină în sine va suferi enorm, fiindcă focul ce va veni va pătrunde peste tot. Dar acela care posedă grâu se va bucura şi se va asemui cu o lampă a cărei flacără devine din ce în ce mai strălucitoare, fiindcă acest foc din cer ce va arde neghina va ilumina pe fii împărăţiei Domnului.

Articol V. Cap. 5 – Filosofia unităţii

Tot ceea ce eu vă revelez despre rău poate că tulbură şi revoluţionează concepţiile voastre, dar în câţiva ani întreaga lume va accepta această filosofie, cea mai adevărată, singura care pune în sfârşit lucrurile exact la locul lor. Va veni vremea când în om nu vor mai avea loc aceste lupte şi aceste sfâşieri, nu vor mai exista contradicţii, va fi unitate. Binele şi răul vor merge împreună în aceeaşi direcţie, se vor afla în slujba Cerului. Atât timp cât omul opune binele răului, el se dezbină în el însuşi şi se sfâşie până la distrugerea completă. Ce poate face o fiinţă care este în permanenţă în luptă cu ea însăşi? Cu această veche filosofie pacea nu se va instala niciodată. Pacea şi armonia vor veni numai când se va instala unitatea, când totul va merge în aceeaşi direcţie.

Să luăm exemplul fiinţei umană. Dacă privim partea superioară a corpului său: gura, nasul, ochii, creierul, suntem încântaţi; dar dacă privim mai jos: stomacul, intestinele etc. vom fi mai puţin încântaţi. Şi totuşi aceste două părţi sunt indispensabile şi lucrează împreună. Dovada constă în faptul că omul se plimbă mereu cu partea de sus şi cea de jos a corpului şi le transportă peste tot cu el; el nu lasă o jumătate undeva pentru a lua cu el cealaltă jumătate, aceea pe care o consideră convenabilă şi mult mai estetică! Atunci de ce le-a separat în mintea lui? Aceste două laturi lucrează împreună pentru a asigura existenţa şi dezvoltarea tuturor facultăţilor şi dacă se întorc una împotriva celeilalte, înseamnă că omul a introdus în el dezordinea şi separativitatea. În realitate, ele sunt împreună şi lucrează împreună.

Dacă v-aş spune până unde am ajuns în reflexiile mele, veţi fi uimiţi. Imaginaţi-vă că îi întreb pe teologi, pe clerici… pe toţi aceşti puritani: „Spuneţi-mi cum vă imaginaţi Raiul, împărăţia lui Dumnezeu: când fiinţele ajung acolo credeţi că au lăsat jumătate din ele pe undeva sau că sunt „complete”? Ce au făcut cu toate aceste organe care vă dezgustă şi vă scârbesc? Explicaţi-mi şi mie!” Ei vor spune: „Nu ne-am

gândit la acest lucru.

— Atunci înseamnă că lipseşte ceva concepţiei voastre. Toţi aceşti bărbaţi şi femei, cum sunt ei în înalt? Au ei oare toate organele sau nu şi-au păstrat decât creierul, capul, ochii?"… Iată o problemă stânjenitoare, nu-i aşa? Poate că voi nu aţi reflectat la ea şi vă miră. Veţi spune: „Este adevărat, Raiul există, dar cum este el? Unde este el?… Şi cum sunt fiinţele care îl locuiesc?" Vă asigur că Paradisul aşa cum îl văd clericii trebuie să fie foarte plictisitor! Dovada constă în faptul că se grăbesc să vină să se reîncarneze pe pământ!… Nu, înţelegeţi-mă bine, eu glumesc pentru a vă arăta că multe lucruri nu sunt nici foarte clare, nici foarte logice şi pentru a vă pune în situaţii în care deveniţi conştienţi de anumite probleme asupra cărora nu v-aţi oprit niciodată. Este rolul meu.

Iată acum ce vă veţi întreba: „Cum vom trăi în înalt atunci când vom ajunge acolo?" Ei bine, eu ştiu acest lucru… Dumnezeu nu a creat fiinţa umană pentru a o tăia în două. Ar fi atât de inestetic încât pictorii şi sculptorii ar fi dezgustaţi de a vedea-o acolo, mutilată, distrusă, descompusă. Şi pentru a face plăcere cui?… Dumnezeu este cel mai mare estet şi El nu a creat omul oricum. Nu ştim cât timp i-a trebuit pentru a-l crea. Veţi spune: „Ba da ştim, o zi, a şasea zi".

Este formidabil, sunteţi foarte bine informaţi! O zi… Voi vă închipuiţi că nu a fost necesară decât o zi pentru a zămisli omul aşa cum este el, cu tot ceea ce vedem şi cu tot ceea ce nu vedem încă, cu corpurile lui subtile. Încercaţi să vedeţi toată această splendoare şi veţi înţelege de ce Domnul nu vrea să mutileze omul tăindu-l în două pentru a le face plăcere unor neştiutori.

Dualitatea nu este altceva decât o expresie a unităţii. Numărul 1 este primul şi singurul număr. Numărul 1 este singurul care există, iată ceea ce trebuie să înţelegeţi. Şi ce reprezintă atunci: 2, 3, 4, şi celelalte cifre? Diviziuni ale lui 1. Arbitrar împărţim 1 în 2, 3, 4, 5, 6… şi fiecare diviziune este reprezentată ca un nou număr în timp ce ea nu este decât un rezumat diferit al lui 1, un fragment al lui 1. Atunci ce este 2? Este 1 polarizat. Luaţi un magnet: el este polarizat dar nu este divizat, el este 1 şi rămâne 1. Nicăieri 2 nu este separat de 1. Orice obiect… sau chiar omul are două extremităţi, doi poli, dar rămâne mereu 1. Dar 3? Ei bine, sunt cei doi poli rămaşi legaţi şi care acţionează unul asupra celuilalt pentru a produce o fiinţă sau un obiect care este 3; dar nici 3 nu este separat. Iar 4 şi 5 sunt tot noi aspecte ale lui 1; ele nu există

individual, singur există doar 1.

Până acum s-a considerat mereu că fiecare număr avea o existenţă proprie, că exista 1, apoi 2, apoi 3, adică toate numerele sunt pe acelaşi plan ca şi 1. Nu, numai 1 există: el este Tatăl, cauza, originea a tot. Dar nu s-au înţeles aceste lucruri şi se consideră că 1 şi 2 există separat, adică că Dumnezeu şi Diavolul sunt egali, că au aceeaşi putere. Este fals, Diavolul nu există separat ca să ţină piept Domnului. Diavolul este un aspect al unităţii; el se află pe undeva, departe, în întreg, dar face parte din el, rămâne legat de unitate. Priviţi canalele de scurgere: ele nu sunt separate de oraş…

Evident, problema răului nu a fost niciodată prezentată astfel. Dar înţelegeţi acum că există numai un singur număr: 1; toate celelalte sunt aspecte, diviziuni multiple ale lui 1 care le conţine pe toate. Este imposibil să ieşi din Domnul, din 1. Iată adevărata filosofie ce a fost mereu învăţată în templele şi misterele antice. Iar masei de oameni i s-au dat mici jucării ca să se amuze: a fost lăsată să creadă ceea ce dorea.

Este necesar să îl cunoaştem numai pe 1 fiindcă el le conţine pe toate celelalte numere. Este inutil să le căutaţi în altă parte decât în 1, fiindcă nu le veţi găsi. Toţi aceia care nu s-au oprit asupra numărului 1, care îl reprezintă pe Dumnezeu însuşi, l-au găsit pe Diavol care a venit să îi tulbure. Toţi aceia care se ocupă de 2 îl uită pe 1. În anumite perioade ale creştinismului, prin eforturi repetate de a desena şi sculpta peste tot pe Diavol şi suferinţele condamnaţilor în Infern, Dumnezeu era uitat. Bineînţeles, ce putea reprezenta El, acest sărman Dumnezeu, în faţa unui atotputernic Diavol? Vedeţi ce rătăcire, ce cădere! Cea mai mare greşeală a omenirii este aceea de a fi dorit să iasă din 1, fiindcă dacă ne gândim la 1, tot ceea ce este negativ şi ostil dispare, împreună cu Diavolul; nu mai rămâne decât Domnul.

Fiinţa umană trebuie studiată de asemenea şi din punctul de vedere al unităţii. Chiar dacă ea este împărţită în 2: suflet şi corp, individualitate şi personalitate, interior şi exterior, sus şi jos, spirit şi materie, emisiv şi receptiv, concav şi convex, bărbat şi femeie, bine şi rău, Cer şi infern, rămâne 1. Ea poate fi împărţită de asemenea şi în 3: cap, corp şi membre, sau cap, plămâni şi stomac, dar rămâne mereu 1. Alchimiştii o împart în 4, teozofii în 7, alţii în 9 sau în 12, dar ea rămâne mereu 1. Cine are dreptate? Toţi au dreptate; să împartă omul în câte părţi doresc, el va rămâne mereu 1.

Lucraţi deci asupra lui 1 fiindcă nu există nici 2, nici 3. Chiar dacă îl veţi împărţi la infinit cu organele, nervii, capilarele sale, cu celulele şi atomii celulelor sale, nu veţi ieşi din om, adică din unitate. Deci unitatea este interesantă. Când împărţiţi omul, îl mutilaţi, îl mortificaţi, îl descompuneţi, în vreme ce dacă îl vedeţi mereu în unitatea sa, îi veţi păstra viaţa şi vigoarea.

Numărul 1 este armonia, împlinirea, nemurirea, în timp ce celelalte numere aduc deja descompunerea. Numărul 2 este războiul, antagonismul, binele şi răul, Ormuză şi Ahriman, ziua şi noaptea. Numărul 3 reconciliază pentru moment, este fiul care spune: „Tată, mamă, nu vă mai certaţi!". Şi îi îmbrăţişează. Atunci, din iubire pentru copil cei doi se împacă puţin, dar sunt mereu gata să discute, chiar şi cu copilul. Doar ştiţi şi voi cum se petrec lucrurile!... Apoi mai există o fată, 4, şi din nou apare războiul fiindcă mama îl preferă pe fiul ei iar tatăl pe fiica sa. Iar discuţiile reîncep, nu se sfârşesc niciodată...

Pacea se găseşte numai în numărul 1. De aceea trebuie să învăţaţi să depăşiţi binele şi răul. Binele nu este suficient, fiindcă până acum el nu a reuşit să rezolve problema răului, fiindcă el se războieşte împotriva răului fără să ajungă niciodată să îl învingă. Şi nici răul, la rândul său, nu ajunge să biruiască binele, el îl arde, îl persecută şi îl masacrează, dar binele renaşte mereu, el creşte şi se răspândeşte peste tot, fiindcă şi el este tenace! Nu este deci nimic de făcut cu binele şi răul, trebuie să ne situăm deasupra lor.

De altfel, în timpurile trecute, Iniţiaţii nu predicau decât această filosofie a unităţii. Dualitatea a apărut mai târziu: de exemplu, în religia persană, în maniheism, sau în creştinism care îl prezintă pe Diavol ca pe un adversar al Domnului. Dumnezeu nu are adversar şi nici nu poate avea: totul se înclină în faţa Lui, totul II ascultă fiindcă El este Creatorul. Poate că noi avem adversari fiindcă suntem neştiutori şi încălcăm fără încetare legile, dar în niciun caz Domnul!

Deasupra dualităţii, a polarităţii, se găseşte 1. Eu nu v-am spus niciodată să nu studiaţi celelalte numere, nu, trebuie să o faceţi dar ştiind că ele nu sunt decât aspecte, manifestări ale lui 1, care se întorc mereu în 1. Vă este încă greu să mă înţelegeţi, dar mă veţi înţelege într-o bună zi. Pentru moment, reţineţi numai că diferitele numere nu există izolate decât în clasificări, în analize, în scheme, iar în realitate totul este cuprins în numărul 1.

Articol VI. Cap. 6 – Cele trei mari tentaţii

„Atunci Iisus a fost dus de duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavol. Şi după ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, la urmă a flămânzit. Şi apropiindu-se, ispititorul a zis către el: De eşti Tu fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini. Iar El răspunzând a zis: Scris este: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu – Atunci diavolul L-a dus la sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului, şi I-a zis: Dacă tu eşti fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos că scris este: „Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău". Iisus i-a răspuns: Iarăşi este scris: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău". Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şi I-a arătat toate împărăţiile lumii şi slava lor. Şi i-a zis Lui: acestea toate Ţi le voi da Ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeul tău să te închini şi Lui singur să-i slujeşti". Atunci L-a lăsat diavolul şi iată îngerii, venind la El îi slujeau". (*Matei cap*. *IV*: *1-11*).

„Atunci Iisus a fost dus de duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavol". Iată deja o frază ce trebuie interpretată. Dacă Spiritul însuşi (Spiritul cel bun) l-a dus pe Iisus în deşert pentru a-l ademeni, aceasta dovedeşte că duhurile, care sunt numite rele pentru că ne amăgesc şi ne supun la încercări, sunt în realitate lucrători ai Domnului însărcinaţi să îndeplinească voinţa entităţilor mai evoluate decât ele.

Acesta nu este de altfel singurul exemplu din Biblie în care se vorbeşte despre rolul diavolului. În cartea lui Iov este menţionată o discuţie între Dumnezeu şi Satan. Este scris: „Şi iarăşi au venit într-o zi îngerii lui Dumnezeu să se înfăţişeze înaintea Domnului şi Satan a venit şi el printre ei să se înfăţişeze înaintea Domnului". Satan în persoană asista deci la această întrunire, iar ca să poată fi admis, el trebuia să reprezinte ceva, fiindcă Dumnezeu nu primeşte pe oricine la întâlnirile sale! „Şi Domnul a zis către Satan: De unde vii? Iar Satan a răspuns Domnului şi a zis: Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos. Şi Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este niciunul ca el pe pământ fără prihană şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău? Dar Satan a răspuns Domnului şi a zis: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? N-ai făcut Tu gard în jurul lui şi în jurul casei lui şi în jurul a tot ce este al lui, în toate părţile şi ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui au

umplut pământul? Dar ia întinde mâna Ta şi atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în faţă! Atunci Domnul a zis către Satan: Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta".

Acest dialog dovedeşte că diavolul se află în slujba Domnului. Cunoaşteţi urmarea. Ştiţi cu toţii ce nenorociri îl ating atunci pe Iov: el pierde tot ce avea; copiii, turmele, casele etc… Dar el nu se revoltă deloc. După un timp, s-a desfăşurat o altă întrunire a Fiilor Domnului, iar Domnul îi spuse lui Satan: „Ai luat tu seama la robul Meu Iov? Că nu este niciunul ca el pe pământ, fără prihană şi drept temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău. El se ţine cu putere în statornicia lui şi tu M-ai întărâtat pe nedrept împotriva lui ca să-l prăpădesc. Dar Satan a răspuns Domnului şi a zis: Cojoc pentru cojoc! Că tot ce are omul dă pentru viaţa lui. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-Te de osul şi de carnea lui! Să vedem dacă nu Te va blestema în faţă! Şi Domnul a zis către Satan: îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viaţa lui". Iov trăi deci suferinţe îngrozitoare, părăsit de toţi, aşezat pe un morman de gunoi, cu trupul plin de răni, dar nu se revoltă. Impresionat de fidelitatea lui, Domnul îi restitui totul: pe fiii şi pe fiicele sale casele, turmele de animale, bogăţiile, sănătatea şi chiar mai mult decât a avut, iar toţi prietenii care şi-au bătut joc de el, care l-au criticat, reveniră să i se încline.

Anumiţi teologi şi preoţi au fost atât de tulburaţi să îl descopere pe Satan în conversaţie cu Domnul încât s-au gândit să elimine din Biblie această carte care contrazicea toate concepţiile lor. În realitate, această poveste îndeamnă la judecată; iar toţi aceia care judecă sunt obligaţi să îi recunoască profunzimea. Este o adevărată bogăţie! De altfel, Goethe a preluat în „Faust" ideea din Cartea lui Iov şi romanul începe de asemenea printr-o conversaţie între Dumnezeu şi Mefistofel privindu-l pe Faust.

Ceea ce este foarte interesant de remarcat în această istorie, este faptul că, autorizându-l pe Satan să îl chinuie pe Iov, Dumnezeu pune condiţii: prima oară, Satan avea dreptul doar să se atingă de bunurile lui Iov, el nu trebuia să se atingă de persoana lui, şi atunci el i-a luat turmele, servitorii şi copiii; a doua oară, Satan a obţinut de la Dumnezeu dreptul de a-i acoperi trupul de răni, dar trebuia să îl lase în viaţă. De fiecare dată Satan s-a supus, el nu i-a făcut lui Iov nimic mai mult decât era convenit, ceea ce dovedeşte că tot ceea ce numim

diavoli sau spirite malefice sunt lucrători care îndeplinesc voinţa Domnului. Toţi aceia care coboară alături de oameni pentru a-i supune la încercări, pentru a-i tenta, a-i face să sufere, nu sunt decât lucrători, funcţionari meniţi să le dea lecţii, pentru a-i face să evolueze.

Să revenim la textul Evangheliilor. Se pune o întrebare. Iisus nu era o persoană obişnuită, dar Duhul Sfânt l-a dus în deşert pentru a-l ademeni. De ce? Acest lucru pare a fi în contradicţie cu ceea ce gândesc mulţi creştini care credeau că Iisus era Dumnezeu însuşi. Dacă Iisus era Dumnezeu însuşi, cum ar fi putut să fie supus tentaţiei? Cerul nu îl cunoştea? El nu era atât de edificat din moment ce avea nevoie să vadă dacă Iisus va şti să reziste tentaţiilor sau va ceda.

În realitate, Cerul este la curent cu tot ceea ce ne priveşte: puterea, rezistenţa, înţelepciunea noastră, fiindcă el cunoaşte calităţile materiei din care suntem zămisliţi, exact cum fizicienii cunosc proprietăţile metalelor: greutatea, densitatea lor, temperatura lor de fuziune etc… Unele metale pot rezista la o temperatură ridicată, altele nu. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Noi suntem cu toţii plămădiţi dintr-o materie specială şi Cerul ştie foarte bine dacă vom putea rezista la diversele tentaţii ale vieţii. El nu are nevoie să ne pună la încercări ca să cunoască acest lucru. Noi suntem aceia care avem nevoie să ne cunoaştem puterile, fidelitatea, bunătatea noastră sau slăbiciunile, răutatea noastră şi să devenim astfel conştienţi de necesitatea de a ne îndrepta. Dacă suntem puşi la încercare, este pentru noi înşine.

Pe parcursul neîntreruptei evoluţii care trebuie să îl conducă spre culmi, omul trebuie să treacă prin anumite încercări cu scopul de a-şi putea dezvolta toate posibilităţile sale interioare. Este deci necesar ca el să le conştientizeze încă de la început. La fel cum trebuie să suporte anumite procese de creştere şi să treacă prin anumite etape ale vieţii fizice, tot aşa, oricare ar fi gradul ei de evoluţie, fiecare fiinţă care coboară pe pământ trebuie să străbată diferite încercări ca să se întărească în chip spiritual. Singura diferenţă dintre oameni este aceea că fiecare trece prin aceste încercări corespunzător gradului său de evoluţie: unii ştiu să profite de ele, alţii nu. Unii obţin din toate beneficii, adună bogăţii, în vreme ce alţii cedează şi nu se schimbă deloc. Iisus a trebuit să treacă prin aceleaşi încercări ca şi ceilalţi oameni; poate că el nu avea nevoie să înveţe, dar avea nevoie să treacă prin ele.

Natura tentaţiilor pe care Iisus a fost nevoit să le suporte şi răspunsurile pe care le-a dat de fiecare dată diavolului sunt foarte semnificative. De aceea trebuie să acordăm o mare atenţie acestui text, pentru a şti să adoptăm aceeaşi atitudine ca aceea a lui Iisus şi să dăm aceleaşi răspunsuri astfel ca să învingem încercările ce ni se vor înfăţişa în mod inevitabil.

Să revenim mai în detaliu asupra acestor trei tentaţii.

Diavolul i-a cerut lui Iisus:

1) să schimbe pietrele în pâini.

2) să se arunce de pe acoperişul templului cu convingerea că Domnul i-ar trimite îngeri ca să îl ocrotească. Dar bineînţeles, templul reprezintă aici ceva simbolic. Diavolul nu l-a condus pe Iisus în chip fizic pe acoperişul templului pentru a-i cere apoi să se arunce de acolo.

3) să se închine în faţa lui şi să îl adore ca să obţină în schimb toate împărăţiile lumii şi slava lor pe care i le-a arătat din vârful muntelui. Şi aici muntele are un rol simbolic.

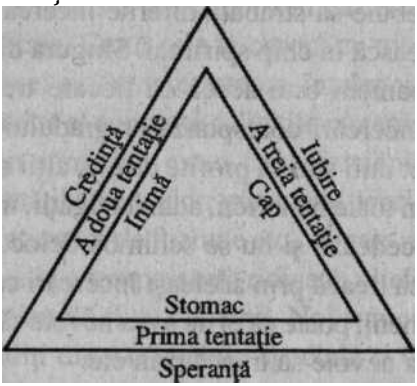

Aceste trei încercări sunt legate respectiv de stomac, de inimă şi de cap, adică de planul fizic, de planul astral şi de planul mental.

În existenţa sa, orice fiinţă umană străbate aceste trei faze ale stomacului, inimii şi capului. În copilărie, ea trăieşte constant la nivelul stomacului: nu face altceva decât să mănânce şi dorinţa de a gusta o îndeamnă să ducă totul la gură. Când va mai creşte, inima devine aceea care doreşte să se manifeste, ea trăieşte în iubire şi credinţă, este împinsă să se arunce în pasiunile arzătoare ale inimii cu speranţa că Dumnezeu îi va trimite îngerii săi care o vor proteja, şi chiar dacă va cădea, aceşti îngeri o vor curăţa şi o vor îngriji. Ea crede că Cerul va face o excepţie în acest caz, fiindcă ea se găseşte în templul religiei iubirii, al veneraţiei şi al adoraţiei… pentru o creatură adorabilă, dar

care nu este cu adevărat Divinitatea.

Copilăria este deci legată de problema hranei, iar adolescenţa de aceea a sentimentelor… Ajuns la vârsta adultă, omul gândeşte şi judecă, are destulă experienţă, cunoaştere, autoritate, se simte situat la vârf, şi are tendinţa să devină dur, sever; el doreşte să fie ascultat şi este tentat să creadă că întreaga lume trebuie să îl recunoască drept patron, drept stăpân. El înfruntă astfel a treia tentaţie, aceea care vine din cap, din vârful muntelui.

Aceste tentaţii nu i-au fost prezentate doar lui Iisus. Toţi Maeştrii şi discipolii lor le întâlnesc în calea lor. Câţi ocultişti nu au fost împinşi să îşi vândă cunoştinţele sau să se folosească de puterile obţinute pentru a-şi asigura viaţa materială!… Alţii se simt atât de siguri pe ei înşişi încât vor să îl ademenească pe Dumnezeu; ei îşi închipuie că, orice ar face, lumea invizibilă va veghea asupra lor şi nu vor ezita să se arunce din înalt cu convingerea că vor fi protejaţi. Dar aceasta constituie o greşeală, lumea invizibilă nu îi protejează pe nebuni. Cea de-a treia tentaţie corespunde unei alte etape. După anumite perioade, discipolul, ocultistul obţine numeroase cunoştinţe, sau pentru a vorbi simbolic, el a atins vârful muntelui. De acolo, de sus, el vede lumea, se simte capabil să o domine pentru a se încununa de glorie şi de bogăţii şi se crede egal cu Dumnezeu.

Din moment ce suntem obligaţi să înfruntăm tentaţiile care ne vin din stomac, din inimă şi din cap, cum ar trebui să ne comportăm ca să învingem? Cum ar trebui să răspundem spiritelor, adică gândurilor şi dorinţelor inferioare care ne murdăresc? în cele trei răspunsuri vom vedea că Iisus a dat regulile magiei albe.

La prima sugestie a diavolului, aceea de a schimba pietrele în pâine, Iisus a răspuns: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. În realitate, hrana constituie un simbol. Există bineînţeles o hrană fizică pentru stomac, dar aerul, parfumurile, sunetele, lumina, culorile sunt tot atâtea alimente pentru plămâni, nas, urechi, ochi etc… Ele constituie o hrană mult mai subtilă decât hrana fizică, şi trebuie să ştiţi că în lume există creaturi care se hrănesc astfel, adică cu sunete, cu parfumuri şi culori.

În mod obişnuit, oamenii îşi închipuie că dincolo de împărăţia mineralelor, a vegetalelor, a animalelor şi a oamenilor, nu mai există nimic. Ei nici măcar nu-şi pun problema existenţei regiunilor invizibile populate de creaturi diferite de ei şi de tot ceea ce ei cunosc. Veţi

spune că este greu de crezut în existenţa entităţilor care se hrănesc cu lumină, culori şi sunete. Evident, pentru oameni, culorile, sunetele, lumina nu sunt alimente substanţiale, dar pentru fiinţele alcătuite dintr-o materie foarte subtilă şi fină, ele sunt cu adevărat forţe, puteri, alimente. Dar ceea ce trebuie mai ales să ştiţi, este faptul că există o corespondenţă între sunete, culori, parfumuri şi gândurile şi sentimentele oamenilor, fiindcă gândurile şi sentimentele produc în lumea eterică, culori, parfumuri, sunete… Iată o întreagă lume de studiat, o lume vastă, de o varietate şi de o bogăţie infinite. Sunt corespondenţe care pot explica fundamentele moralei şi ale religiei.

Acum răspunsul dat de Iisus spiritului răuvoitor devine clar: omul nu se hrăneşte numai cu pâine, ci şi din cuvintele Domnului, adică din culori pure, din sunete armonioase, din parfumuri subtile. Astfel Iisus s-a putut hrăni timp de patruzeci de zile, şi chiar întreaga sa viaţă.

Diferitele stări ale materiei se succed unele după altele neîntrerupt şi la fel cum forţele se pot cristaliza în forme, tot la fel şi materia poate fi dezintegrată redevenind energie. Dar să reluăm exemplul hranei. Un fruct pe care îl mâncăm se transformă în forţe care vin să susţină nu numai viaţa noastră fizică, ci şi pe cea mentală, afectivă. Datorită acestor forţe, noi putem vorbi, iubi, gândi etc… Ceea ce dovedeşte că putem transforma o materie grosolană într-una mai subtilă, şi chiar să o reducem la starea de lumină. Şi reciproca este perfect posibilă. Lumina poate fi transformată în gânduri, în sentimente şi în hrană. Dar evident că numai Iniţiaţii sunt capabili să opereze în mod conştient această transformare. De aceea ei pot rămâne lungi perioade de timp fără hrană solidă. Ei culeg lumina din spaţiu, o condensează din ce în ce mai mult şi se hrănesc astfel cu ea. Acest lucru este greu de înfăptuit, dar este posibil. Şi voi puteţi, la rândul vostru, în anumite cazuri să o faceţi; şi de altfel o şi faceţi uneori fără să vă daţi seama. Se întâmplă să rămâneţi o întreagă zi fără să mâncaţi, fiindcă sunteţi foarte ocupaţi, atât de plini de iubire, încât vă simţiţi îndestulaţi. Este un fapt rar, dar vi se poate întâmpla. Într-o mai mică măsură, toţi oamenii se pot hrăni în acest fel.

Orice înţelepciune, orice iubire, orice gând divin constituie o hrană: ele se transformă şi ne hrănesc chiar şi stomacul. Puteţi verifica acest lucru.

La cea ce-a doua sugestie a diavolului, aceea de a se arunca din

înaltul templului având convingerea că Domnul i-ar trimite îngeri pentru a-l ocroti, Iisus răspunse: „Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău", ceea ce înseamnă: tu nu îi vei pune la încercare fidelitatea, protecţia. Aici, iarăşi, este ceva foarte important. Câte persoane nu îşi închipuie că, aparţinând unei religii sau mişcări spiritualiste, se pot bucura în viaţă de privilegii aparte ce le situează deasupra legilor naturii sau acelora ale societăţii. Ele cred că, orice ar face, vor fi protejate de Cer. Este fals. Singurul care va fi ocrotit, va fi acela care nu se va „arunca" în jos, fiindcă dacă s-ar arunca o altă lege va intra în acţiune. Suntem liberi înainte de a ne arunca din înaltul templului, dar apoi ne vom găsi supuşi unei alte legi, nu vom mai fi liberi.

Închipuiţi-vă un bloc de piatră sau o stâncă situate la capătul unei pante: din clipa în care aţi mişcat-o, s-a sfârşit, nu mai sunteţi liberi de mişcarea ei. Înainte de a pronunţa un cuvânt, o promisiune, sunteţi liberi, dar o dată ce aţi rostit-o, ea devine independentă şi nu veţi mai avea nicio putere asupra ei. În acelaşi fel, sunteţi liberi să daţi naştere unui copil, dar din clipa în care l-aţi născut, el vă scapă, acţionează după bunul său plac, şi deseori împotriva voastră. El este independent, are o voinţă proprie.

Există libertate atât timp cât acţiunea nu este împlinită, şi nu după aceea. Imediat ce acţiunea se derulează, intrăm într-un domeniu unde guvernează o lege favorabilă sau defavorabilă nouă şi care ne surprinde. A doua tentaţie priveşte deci modul înţelept de a acţiona, în armonie cu posibilităţile pe care ni le oferă viaţa. Noi putem acţiona în mod inteligent sau să încercăm să ispitim lumea invizibilă. Dar credeţi-mă, este mai bine să nu ajungem să o tentăm.

La a treia sugestie a diavolului, care îi promite să îi dea toate bogăţiile pământului dacă va accepta să i se închine, Iisus îi răspunse: „Piei, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-l slujeşti". Aici regăsim într-un anumit fel repetarea păcatului originar, unde şarpele i-a promis lui Adam şi Evei că neascultându-L pe Domnul, nu numai că nu vor muri dar vor deveni asemenea Lui. Dacă diavolul a încercat să îl convingă pe Iisus să îl aduleze promiţându-i bogăţiile şi mărirea în schimb, înseamnă că dorea să îl despartă pe acesta de Dumnezeu: a încercat să trezească în el spiritul orgoliului care a făcut ca o parte din îngeri să se revolte împotriva Creatorului. Văzând că nu reuşeşte, el s-a retras.

Cu acest ultim eşec, diavolul ştia că nu mai este nimic de făcut, fiindcă Iniţiatul care a reuşit să-şi învingă orgoliul este incoruptibil. Da, fiindcă orgoliul reprezintă slăbiciunea cea mai greu de învins. Asemenea lichenilor care se agaţă de culmile munţilor înalţi, orgoliul îi însoţeşte pe Iniţiaţi până spre culmi. Câţi nu s-au prăbuşit din cauza orgoliului, mândri de cunoştinţele lor, de virtuţile, de puterile lor! Ei au sfârşit chiar prin a crede că sunt Dumnezeu însuşi, omniscienţi şi atotputernici, şi s-au ridicat împotriva Lui. împotriva tentaţiei orgoliului, Iisus a dat acest magic răspuns: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-l slujeşti".

Cele trei tentaţii la care Iisus a fost supus de către spiritul răuvoitor privesc deci stomacul, inima şi intelectul. Eu v-am mai spus că şi noi, la rândul nostru, vom fi supuşi în mod obligatoriu acestor tentaţii; pentru a le depăşi, trebuie să ne bazăm numai pe trei arme: speranţa, credinţa şi iubirea.

Speranţa este legată de stomac, ea este aceea care poate schimba pietrele în pâine, ea posedă puterea de a transforma materia.

Credinţa este legată de plămâni şi de inimă, lată templul în care locuieşte Domnul. Când Iisus i-a răspuns diavolului: „Stă scris: Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău", el afirma credinţa sa în Domnul care trăia în fiinţa sa, refuzând să pună această credinţă la încercare comiţând o faptă atât de necugetată ca aceea de a se arunca din înaltul templului.

Cea de-a treia tentaţie, care priveşte capul, nu poate fi depăşită decât prin iubire. A urca pe munte, adică pe culme (capul), înseamnă să fii savant, să deţii autoritate şi putere. Acela care a ajuns până acolo este tentat de orgoliu: numai iubirea de Dumnezeu îl poate salva din această tentaţie.

Speranţa, credinţa, iubirea sunt armele puternice care ne permit să depăşim încercările. Speranţa este arma magică împotriva accidentelor vieţii materiale, privaţiunilor, pierderilor sau mizeriilor. Credinţa ne permite să simţim prezenţa Domnului în noi înşine fără a fi nevoiţi să îl tentăm ca să ne asigurăm că El ne protejează. Iubirea ne permite să îi rămânem fideli şi să scăpăm de păcatul originar.

Acum aş dori să revin asupra unui punct pe care l-am atins puţin adineauri: că toţi aceia pe care îi numim diavoli sau spirite răuvoitoare nu sunt în realitate decât lucrători care îndeplinesc voinţa Domnului.

Vă voi oferi o imagine. Aţi observat desigur la ţară, lângă vreun sat, o fetiţă care păzeşte vacile. Ea stă şi tricotează, citeşte sau nu face nimic. Iar la picioarele sale stă un câine mare care o priveşte cu iubire, gata să facă tot ceea ce ea îi cere. Vacile, care sunt înţelepte, foarte inteligente, stau liniştite; totul este calm. Dar iată că o vacă se îndreaptă spre parcela vecinului. Asta nu e bine, vor apărea complicaţiile! Atunci, fetiţa îl trimite pe câine: „Du-te şi muşc-o!" Câinele, ascultător, se ridică lătrând şi aleargă spre vacă ca să o apuce puţin cu dinţii de picioare; evident, vaca care se teme de câine se întoarce imediat pe terenul stăpânului ei, iar câinele, mulţumit, se reîntoarce şi se întinde lângă fetiţă. După o vreme o altă vacă se îndepărtează, şi din nou fetiţa îşi trimite câinele după ea… Evident, vacile nu au dreptul să încalce legile şi să părăsească pajiştea, chiar dacă iarba vecinului li se pare mai suculentă. Dacă pleacă, câinele este trimis după ele.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu acest personaj, diavolul. Când oamenii încep să încalce anumite reguli, li se întâmplă acelaşi lucru ca şi vacilor care se îndreaptă spre parcela vecinului: diavolul se grăbeşte să îi întâlnească. Veţi spune: „Cum? Noi ne asemuim cu vacile?" De ce nu? Oamenii au fost instalaţi pe un teren unde să pască cu înţelepciune; dacă încep să pătrundă în regiuni care le sunt interzise, ei încalcă anumite reguli, iar câinii care se află acolo primesc comanda să îi urmărească ca să îi întoarcă din drum. Iată care sunt deci încercările, suferinţele: ele apar fiindcă a apărut această încălcare a legii. Dacă omul este pur, nu există vreun motiv ca să i se întâmple vreo nenorocire. Iar cum el încalcă adesea legile, chiar fără să ştie, iată că dulăul apare. El este mare, rău, dar ascultă de păstoriţă. Dar imediat ce omul devine un adevărat servitor al Domnului, câinele deşi se află tot acolo, nu îl mai muşcă, se va găsi în slujba lui.

Da, trebuie să o ştiţi, diavolii şi toate spiritele infernale sunt servitorii Domnului. Credeţi că îngerii sunt aceia care se ocupă cu pedepsirea lor? Ei au atâtea alte lucruri de făcut! Diavolii sunt aceia care vin să îi tulbure pe oameni atunci când aceştia pun în pericol ordinea divină. Iar atunci când omul a restabilit ordinea în sine însuşi, când s-a pus din nou în armonie cu proiectele Domnului, ei nu mai vin deloc. Iată de ce Domnul nu doreşte să distrugă aceste fiinţe: ele sunt folositoare. Ele sunt asemenea insectelor care, atunci când există pe undeva murdării, impurităţi, vin să se hrănească cu acestea; da, ele

curăţă terenul! Dar îndată ce aceste murdării sunt înlăturate, ele nu mai vin fiindcă nimic nu le mai atrage.

Atât timp cât oamenii încalcă legile divine, spiritele infernale vor veni să îi tulbure. Nici îngerii şi nici arhanghelii nu sunt cei însărcinaţi să restabilească ordinea şi să îi cumineţească pe oameni; ei au încercat, ei le-au cerut, le-au explicat dar oamenii nu i-au ascultat, le-au ţinut piept şi acum nu mai este treaba lor să îi pedepsească. Ei nu trăiesc decât în armonie, în frumuseţe, în perfecţiune, dar le spun altora: „Acum este rândul vostru!" Iar ceilalţi ascultă, sunt fideli comenzii fiindcă au promis să îndeplinească voinţa Domnului. Aceşti „ceilalţi" sunt diavolii, demonii, îngerii exterminatori. Evident, veţi spune că în Apocalipsa lui Ioan stă scris că este vorba despre îngeri care aduceau calamităţi omenirii. Da, dar ei erau atât de puternici că în realitate nu aveau de făcut decât un semn pentru ca alte forţe să intre în acţiune şi să distrugă pământul.

Chiar şi sfinţii, înţelepţii, profeţii au fost tulburaţi de spiritele răuvoitoare care le-au fost trimise pentru a-i încerca şi a-i face mai puternici prin aceste încercări. Aceste spirite sunt nişte servitori; ele merg acolo unde sunt trimise, ascultă de un ordin. Iar aceia care distrug omenirea prin necazuri şi boli sunt de asemenea trimişi de fiinţe care veghează ca legile să fie respectate. Dar de îndată ce oamenii restabilesc ordinea, aceste spirite îi părăsesc; ele sunt obligate să o facă, fiindcă ele nu fac ceea ce doresc, nu au acest drept. Iată ceea ce se învaţă în adevărata Ştiinţă Iniţiatică.

Articol VII. Cap. 7 – Problema nepoftiţilor

În pagina Maestrului Peter Deunov pe care v-am citit-o în această dimineaţă, există o frază asupra căreia aş dori să mă opresc şi anume: „Răul este comparabil cu nişte locatari care v-au intrat în casă şi care rămân aici ani în şir fără să vă plătească chiria. Această frază îi poate mira pe mulţi oameni, fiindcă ideea că fiinţa umană este locuită de entităţi străine ei nu este prea răspândită. Este însă foarte important ca să cunoaşteţi acest lucru. De ce? Pentru sănătatea, pentru libertatea, pentru mântuirea voastră.

Iisus spune în Evanghelii că dacă oamenii îi vor urma învăţăturile, va veni împreună cu Tatăl său ca să-şi afle în ei sălaşul. Aceasta înseamnă că fiinţa umană este astfel zămislită încât poate primi în ea alte entităţi. Iar dacă aceste entităţi pot fi Domnul, Duhul Sfânt, Hristos, din nefericire ele mai pot fi şi spirite ale răului, diavoli.

Evangheliile vorbesc foarte clar în acest sens.

Cunoaşteţi povestea Mariei Magdalena pe care Iisus a scăpat-o de şapte demoni. Spunem şapte, dar ei aveau o mulţime de servitori cu ei; era o întreagă legiune de nedoriţi. Îi numim aşa, dar ei fuseseră înainte chiar foarte doriţi!… Da, Maria Magdalena a făcut totul pentru a-i atrage, pentru a-i invita. Veţi spune: „Dar acest lucru nu este posibil! Ea nu ştia de existenţa acestor spirite.”… Da, este adevărat, cum ea era neştiutoare, nu îşi dădea seama că prin felul ei de viaţă, prin obiceiul de a seduce bărbaţii, ea invita spiritele răuvoitoare. Şi o dată invitate, ele se instalau pentru a fi găzduite şi hrănite pe gratis: ele mâncau, beau, apoi murdăreau totul, spărgeau mobila şi vesela – simbolic vorbind, bineînţeles.

Când Iisus a întâlnit-o pe Maria Magdalena, el a văzut că ea nu era o femeie rea, era chiar bună, generoasă, şi datorită acestei cumsecădenii ea a acceptat să îi servească pe oameni… dar evident, într-un mod mai curios. De altfel, dacă observăm puţin această categorie de femei, prostituatele, ne dăm seama că ele au deseori foarte mari calităţi. Numai că, pe lângă aceste calităţi, săracele, ele sunt lipsite de inteligenţă, de discernământ, sunt atât de slabe şi de influenţabile încât devin victime, pentru că există alţii care profită de slăbiciunea lor. Şi apoi, societatea este foarte crudă cu ele.

Deci Iisus a hotărât să o elibereze pe Maria Magdalena de aceste spirite răuvoitoare, pentru că a văzut că, o dată eliberată, ea va face mult bine multor alte persoane care aparţineau aceluiaşi mediu ca şi al ei. Da, fiindcă fiecare fiinţă se găseşte mereu în legătură cu locuitorii regiunii, mediului căruia îi aparţin. Când se prăbuşeşte, atrage multe alte fiinţe cu ea, iar când se înalţă, ea le ajută deopotrivă să se înalţe şi pe ele. Puterea binelui şi răului vine din faptul că acestea nu sunt izolate: răul are ramificaţii, relaţii strânse, legături incalculabile, iar binele de asemenea. De aceea fiecare fiinţă este responsabilă de ceea ce face, de ceea ce gândeşte şi de senzaţiile pe care le trăieşte.

Cunoaşteţi de asemenea povestea demonizatului din ţinutul Gadarenilor. Iisus, adresându-se spiritului care îl locuia, l-a întrebat ce nume poartă. „Legiune” răspunse acesta, fiindcă mulţi demoni intraseră în el silindu-l să comită fapte necugetate: el alerga dezbrăcat prin munţi, strigând şi tăindu-se cu pietre etc… Dar nu este cazul să vă mai vorbesc despre toate aceste posesii menţionate în Vechiul şi Noul Testament, aceste exemple fiind suficiente. Veţi găsi în întreaga

literatură esoterică un mare număr de istorisiri ce povestesc cum spiritele posedă anumite persoane cu scopul de a le tulbura, a le distruge, iar în fiecare religie se găsesc de asemenea ritualuri de exorcizare cu rugăciuni şi formule adecvate. De la creaţia lumii se cunoaşte faptul că fiinţa umană nu este o locuinţă goală, ci populată în interiorul ei de un mare număr de alţi locuitori.

Nepoftiţii sunt deci creaturi de un ordin inferior care se instalează în om şi îi inspiră tot felul de fapte reprobabile şi necugetate, până îl distrug. De îndată ce omul este locuit de aceste spirite, el le cade prizonier, nu se mai poate descotorosi de ele. Uneori, prin graţia divină, sau atunci când şi-a plătit karma sa şi răgazul s-a scurs, prieteni din Cer vin să îl ajute să le alunge, dar acest lucru se întâmplă rar, foarte rar; trebuia să îl şi meritat, trebuia să te fi străduit.

Dacă veţi spune acum oamenilor că au invitat spiritele răuvoitoare să vină să locuiască în ei, nu numai că aceştia nu vă vor crede, dar îşi vor bate joc de voi sau se vor enerva. Din nefericire, acesta este adevărul, purul adevăr. Eu nu doresc să vă descriu aceste spirite, formele, emanaţiile lor, fiindcă vorbind despre ele, te legi de acestea, le însufleţeşti, le faci să-şi facă simţită prezenţa. Vă voi spune numai cum le poate atrage omul: de fiecare dată când nu este de o puritate ireproşabilă în gândurile, sentimentele şi faptele I sale, el pregăteşte condiţiile pentru sosirea acestor nepoftiţi.

Să luăm un exemplu din viaţa zilnică: când aveţi o masă curată, bine îngrijită, nicio insectă nu va veni să se plimbe pe ea. Dar dacă printr-o lipsă de atenţie, lăsaţi să zacă pe ea alimente, veţi vedea cum tot felul de gângănii vor apărea, mai ales dacă vor găsi mici fisuri sau găuri pe unde să se strecoare. Încă un exemplu: când se studiază zoologia, se constată că fiecare specie animală (insecte, animale sălbatice, mamifere, reptile, păsări) are o hrană bine determinată. Unele mănâncă seminţe, altele iarbă, came sau viermi, iar altele, precum şacalii, hienele, vulturii, se hrănesc cu cadavre. Deci, pentru a putea hrăni animalele, trebuie să cunoaştem alimentele care le convin. Aceste fenomene explică tocmai faptul că dacă veţi menţine în voi anumite gânduri, anumite dorinţe sau sentimente ce nu sunt nici luminoase, nici curate, vor apărea imediat entităţi determinate cărora le plac aceste impurităţi şi care se instalează în voi ca să se hrănească cu ele; dar dacă vă purificaţi, dacă deveniţi cumpătaţi, aceste entităţi vă părăsesc şi veţi putea respira în sfârşit uşuraţi. Iată ce clar este totul!

Dar foarte puţini ştiu să citească în această carte a naturii vii ce se găseşte aici în faţa lor. Veţi spune că sunt numai nişte mici detalii, da, dar aplicaţiile lor în viaţa psihică sunt imense.

Fiecare gând, fiecare sentiment care îl străbate pe om emite curenţi electromagnetici favorabili binelui sau răului. Astfel omul poate atrage spiritele cele mai luminoase, cele mai evoluate, alungând creaturile răuvoitoare care dispar în centrul pământului; sau, dimpotrivă, el atrage larvele, elementalii, demonii, şi în acel moment spiritele luminoase care veniseră să îl ajute pleacă fiindcă nu pot suporta emanaţiile urât mirositoare produse de alţii. Din nefericire acest domeniu nu prea este cunoscut şi această ignoranţă este cauza multor nenorociri.

Atât timp cât ştiinţa oficială nu a ajuns să admită existenţa creaturilor invizibile, atâta vreme cât ea reduce tot ceea ce se petrece în om la nişte procese chimice şi fizice, ea nu va obţine mari rezultate. În realitate, eu v-am mai spus-o deja, procesele chimice şi fizice sunt ele însele consecinţa proceselor psihice; da, ele nu sunt decât nişte consecinţe. Evident, biologii nu au ajuns să descopere pe aceşti nepoftiţi cu scalpele, cu lupe şi microscoape, dar acesta nu este un motiv pentru a le nega existenţa; nu înseamnă că ele nu există dacă ei nu le-au putut vedea.

Dacă aţi şti măcar câte entităţi văd clarvăzătorii intrând şi instalându-se în om! Bineînţeles, oamenii înşişi nu le observă, dar dacă ar fi fost mai vigilenţi, dacă ar fi avut obiceiul de a se analiza, şi-ar fi dat seama în ce moment o entitate negativă este pe cale să pătrundă în ei şi care sunt toate tulburările pe care aceasta le provoacă. Când vă simţiţi deodată tulburaţi, nefericiţi sau invadaţi de dorinţele şi sentimentele cele mai joase, înseamnă că sunteţi vizitaţi de nepoftiţi. Dar de ce sunteţi vizitaţi? Fiindcă aţi pregătit hrana pentru ei.

Corpul nostru fizic este aidoma unei case cu un anumit număr de etaje, care sunt toate locuite. Pivniţa, parterul, etajul întâi, al doilea, al treilea… îşi au fiecare locuitorii lor. Şi chiar sus, pe terasă, se găsesc alţi locuitori cu aparate pentru a observa stelele, soarele, luna, transmiţându-ne mesaje. Eu v-am explicat mai demult că diferenţa dintre diversele categorii de oameni (brute, oameni obişnuiţi, oameni de talent, genii, sfinţi, Iniţiaţi şi Maeştri) vine din numărul şi calitatea locuitorilor pe care i-au atras şi din armonia mai mult sau mai puţin mare care domneşte printre aceşti locuitori. Putem compara acest

fenomen cu ceea ce se petrece într-o familie. Evident, la ora actuală, membrii aceleiaşi familii nu mai locuiesc cu toţi împreună, dar în trecut, de la străbunici şi până la strănepoţi, erau cu toţii înghesuiţi în aceeaşi casă. Astfel este şi casa interioară a omului.

Uneori spuneţi: „Eu nu ştiu de ce, dar am impresia că există două fiinţe în mine. Când apare una, eu devin bun, blând, înţelegător, şi toată lumea este încântată… Dar când se manifestă cealaltă, eu devin îngrozitor!”. Există mult mai multe decât două care se pot manifesta, dar să luăm numai exemplul celor două. Nici psihanaliza, nici fiziologia nu pot explica existenţa acestor manifestări contradictorii din om. Se studiază celulele, dar nu se cunoaşte tot ce există ca locuitori în aceste celule. Când biologii studiază celulele, în realitate ei nu studiază decât casa fiinţei care locuieşte acolo; ei se mulţumesc doar să îi descrie forma (hexagonală, rotundă etc…), structura (membrană, citoplasmă, nucleu), şi schimburile cu exteriorul fără să cunoască nimic din sufletul care o locuieşte, nici despre viaţa care circulă în acest suflet. Şi totuşi, aici se află explicaţia a tot ceea ce se petrece în om. Noi suntem constituiţi dintr-o mulţime de locuitori dar pe ansamblu ei pot fi împărţiţi în două categorii, buni sau răi, care vin să se prezinte pe rând.

Iată o familie cu doi fraţi: unul este minunat, celălalt este aproape un monstru. Evident, părinţii care sunt buni, cinstiţi, inteligenţi îşi smulg părul din cap fiindcă nu înţeleg deloc de unde le vine acest copil îngrozitor, nici faptul că cei doi fraţi sunt atât de diferiţi unul de celălalt. Dar este simplu fiindcă părinţii i-au invitat pe amândoi. Cum aşa? Este foarte uşor de înţeles. Părinţii, necunoscând foarte bine legile karmice, au contractat într-o încarnare precedentă o datorie către o creatură care a venit acum la ei ca să fie hrănită, găzduită şi… curăţată; de aceea ei trebuie să aibă grijă de acel copil, făcându-şi griji şi plătind pentru toate prostiile pe care le face.

Şi noi, la rândul nostru, suntem în interior aidoma unei familii numeroase cu copii, părinţi, bunici etc… Iar acela care se studiază pe sine poate descoperi lucruri incredibile despre această familie care se îngrămădeşte în el! Fiecare vine pe rând să vorbească, să gesticuleze, să ceară ceva, trebuie cu adevărat să ţinem cont de toate!… Deci, dacă există nepoftiţi care locuiesc acum în noi, înseamnă că noi i-am atras încălcând anumite legi, iar dacă tot se află aici, trebuie să îi educăm. Da, este foarte greu să ne descotorosim de ei; trebuie numai să îi educăm, să facem mari sacrificii pentru ei, pentru că le datorăm câte ceva.

Evident, lor le place să se strecoare peste tot înşelând, dar de noi depindea faptul de a-i nu fi lăsat să intre. Spiritele luminoase nu pătrund niciodată dacă nu îi cere acest lucru, dar celelalte nu respectă nicio lege şi intră fără să ceară permisiunea.

Împotriva acestor spirite răuvoitoare, Iniţiaţii se folosesc uneori de procedee magice şi de pentacle. Dacă aţi citit „Faust" (evident, Faust nu era un mare Iniţiat, dar poseda cunoştinţe oculte) aţi observat că el şi-a pus deasupra uşii o pentagramă pentru a împiedica elementalii să intre şi spiritele bune să iasă. Există pentru protecţie pentacle ce pot fi folosite după ce au fost în prealabil pregătite cu ajutorul formulelor şi ritualurilor magice, şi mulţi ocultişti se folosesc de pentagramă. În viaţa curentă vedeţi inscripţii de genul: „Intrarea interzisă", „Proprietate privată", „Depozitarea gunoaielor este interzisă"... Acelaşi lucru există şi în domeniul spiritual, numai că aceste interdicţii sunt indicate de simboluri şi talismane pe care spiritele le înţeleg şi le respectă. În vreme ce inscripţiile umane nu sunt totdeauna foarte eficace. Chiar dacă este scris că depozitarea gunoaielor este interzisă, ele sunt aruncate în timpul nopţii; dacă într-un tren există inscripţia „Fumatul interzis", toată lumea fumează, şi aşa mai departe. În timp ce Iniţiaţii au mijloace de protecţie mult mai eficace decât inscripţiile, iar dacă spiritele încalcă aceste interdicţii, ele sunt zdrobite.

Oare această problemă vă este mai clară acum? Nu dorim să credem în existenţa nepoftiţilor, dar, fie că vrem sau nu, se produc fără încetare tot felul de fenomene şi manifestări ce le dovedesc existenţa. De exemplu viciile, oare ce reprezintă ele? întreaga lume recunoaşte existenţa viciilor, dar cum să le explice?... Iată un bărbat bun, inteligent, educat, posedând tot felul de calităţi, dar dincolo de toate acestea are un viciu de care nu poate scăpa. El se străduieşte totuşi enorm, dar când momentul apare, el cedează din nou. El poate fi excepţional în celelalte domenii, poate să fie talentat, să fie muzician, artist, dar să presupunem că este beţiv, şi nu se poate lăsa de băut. De exemplu, Şaliapin... Ce vocea avea! Dar a băut... Alţii au pasiunea jocurilor: ruletă, bacara, şi se ruinează jucând. Cum să explicăm toate acestea? Se vor explica prin nu ştiu ce complex psihologic, sau printr-un obicei prost pe care omul l-a moştenit din familia sa sau l-a imitat din anturajul său, dar în realitate aceasta nu explică nimic.

Ştiinţa oficială nu este încă în măsură să explice aceste fenomene. Numai Ştiinţa Iniţiatică este capabilă să o facă şi ea vă va

spune că acel viciu reprezintă de fapt fiinţe invizibile pe care omul trebuie să le hrănească, fiindcă el le-a invitat, le-a găzduit; iar acum le-a întărit în aşa fel încât este dominat total de ele, nu mai poate scăpa de ele în niciun chip. Da, dragii mei fraţi şi surori, viciile nu sunt altceva decât nişte creaturi care s-au instalat în fiinţa umană ca să facă din ea un sclav. Este posibil ca ele să fie învinse, stăpânite, dar pentru aceasta este nevoie de o voinţă şi o ştiinţă extraordinare.

Care sunt deci mijloacele ca să nu îi mai atragem pe nepoftiţi? Primul îl constituie puritatea (dar puritatea înţeleasă în toate domeniile), şi apoi căldura şi lumina. Puritatea îi lasă să moară de foame, fiindcă în puritate nu există hrană pentru nepoftiţi. Lumina îi înspăimântă şi îi alungă, iar căldura îi usucă şi îi arde. Evident, acesta este un mod de a spune lucrurilor pe nume. A poseda lumina înseamnă să cunoşti realitatea lucrurilor, şi deci să înţelegi mai limpede această problemă; căldura înseamnă să nutreşti multă iubire pentru un ideal divin, iar puritatea înseamnă să duci o viaţă exemplară ca să nu permiţi acestor creaturi să se ţină scai de tine şi să se instaleze. Şi de altfel, dacă în acel moment încearcă să se fofileze, ele sunt imediat alungate fiindcă toate aceste calităţi de puritate, de inteligenţă şi de iubire le îndepărtează.

Vedeţi deci că învăţământul ne aduce tot ceea ce este necesar pentru a putea înţelege. El ne arată clar că totul depinde de noi, că indiferent de faptele pe care poate le-am comis în trecut permiţând nepoftiţilor să pătrundă în noi, există remedii. Trebuie să devină rezonabili, trebuie să îi convingem că, în loc să distrugă totul în locuinţa noastră, ar fi mai bine să contribuie la înfrumuseţarea ei aducându-ne ceva: dacă sunt muzicieni, să ne dăruiască muzica lor, dacă sunt pictori, să ne aducă culorile lor, dacă sunt savanţi, să ne descopere secretele naturii. Fiindcă printre aceste creaturi, există unele foarte savante şi foarte capabile, dar în loc să ne ajute, ele ne iau forţele. În timp ce spiritele luminoase, dacă vin să se instaleze în noi, ne dau tot ceea ce ele posedă. De altfel, printre aceste spirite bune care vin să ne ajute, multe aparţin familiei noastre; sunt bunicii şi bunicile care doresc să îşi susţină copiii sau nepoţii. Ele sunt acelea pe care Ştiinţa Iniţiatică le numeşte „spirite familiale”. Şi aici ne trebuie discernământ: printre aceste spirite, unele sunt dezinteresate şi evoluate, dar altele sunt mai puţin. De exemplu, când un bunic a fumat pipă toată viaţa, el doreşte să o mai fumeze încă prin intermediul

nepotului său, şi iată că nepoţelul fumează pipă; el nu poate renunţa la acest obicei, pentru că bunicul, acolo în lumea de dincolo, este foarte încăpăţânat şi ţine la pipa lui!... Ei da, câte lucruri mai avem încă de aflat!

Cineva va spune: „Care nepoftiţi? Ce tot spui! Nu este treaba mea". Dar iată că fără ştirea lui nepoftiţii sunt acolo ca să îl controleze, şi o fac bine!... De aceea va trebui să reuşiţi într-o zi să vă ocupaţi serios de această problemă, să învăţaţi cum să acţionaţi împotriva tuturor acestor entităţi răuvoitoare, cum să le educaţi, să le luminaţi... să le alungaţi, eu v-am spus, este foarte greu; şi chiar dacă încercaţi, rezultatele sunt deseori mult mai rele. Trebuie deci să le ajutaţi sau chiar să vă rugaţi pentru ele, arătându-le multă bunăvoinţă şi multă iubire, altfel ele devin furioase şi vă strivesc. Pentru a le alunga, trebuie să fiţi foarte tari, foarte puternici, şi înainte de a încerca este mai bine să le vorbiţi pentru a căuta să vă înţelegeţi cu ele. Unii clarvăzători au văzut aceste lucruri. Când o persoană era tulburată de o entitate răuvoitoare, şi când i se adresa, rugându-se pentru ea sau citindu-i pasaje din Evanghelii, clarvăzătorul putea vedea entitatea ascultând şi uneori chiar părăsind persoana. Persoana respectivă nu vedea nimic, ea îşi dădea seama numai că starea sa s-a schimbat, dar clarvăzătorul vedea spiritul plecând.

Şi eu am făcut multe verificări în acest domeniu. Pentru mine nu există niciun dubiu, eu cred cu toată fiinţa mea în aceste lucruri. Şi voi va trebui să credeţi, altfel nu vă veţi îmbunătăţi niciodată situaţia. Aceste creaturi există cu adevărat. Unele sunt atât de înţelegătoare, de evoluate, de luminate, în timp ce cu altele, care sunt de un rang cu adevărat inferior, nu mai este nimic de făcut. Chiar dacă le daţi explicaţii, ele nu vor înţelege. Cu ele trebuie să folosiţi mijloace total diferite. Dar mai ales să nu încercaţi să luptaţi, fiindcă v-am spus deja, este periculos, veţi fi zdrobiţi. Va trebui să imploraţi alte spirite foarte luminoase şi foarte puternice să vină să se instaleze în voi şi să lupte în locul vostru, fiindcă ele sunt capabile să facă acest lucru, dispun de toate mijloacele, de toate armele, dar voi, să nu luptaţi!

Da, dragii mei fraţi şi surori, există o ştiinţă foarte vastă pe care eu nu pot să v-o expun în câteva minute, dar v-am expus esenţialul, iar dacă mă veţi crede, veţi începe să trăiţi o evoluţie extraordinară.

Articol VIII. Cap. 8 – Despre sinucidere

Umpleţi un pahar pe jumătate şi îl arătaţi la două persoane: una

vă va spune că este pe jumătate plin şi cealaltă că este pe jumătate gol. Pentru majoritatea este acelaşi lucru, dar pentru Ştiinţa Iniţiatică aceasta revelă două mentalităţi, două procese psihologice diferite. Dacă vă opriţi asupra plinătăţii, vă veţi simţi plini şi dacă vă opriţi asupra vidului, vă veţi simţi goliţi. Este o lege magică: când un bolnav nu face altceva decât să se gândească la boala sa, starea sa se înrăutăţeşte pentru că orice gândire negativă lucrează în favoarea scindării. El trebuie să se gândească la sănătate, şi acest gând îl va însănătoşi.

Poate că vă lipsesc multe lucruri, dar dacă doriţi să nu vă lipsească şi mai multe, opriţi-vă aici!... Gândiţi-vă mai degrabă că sunteţi fii şi fiice ale Domnului, că sunteţi moştenitorii unei averi imense, şi veţi vedea cum toate se vor îndrepta. De altfel, ceea ce lipseşte oamenilor, nu sunt atât de mult banii, casele, maşinile... ci mai degrabă o filosofie luminoasă şi divină capabilă să îi facă să iasă din toate slăbiciunile şi greutăţile lor.

Da, este simplu, extrem de simplu. Orice li s-ar spune, unii sunt obişnuiţi să vadă mereu latura bună a lucrurilor şi a situaţiilor, în timp ce alţii nu observă decât inconvenientele. Bineînţeles, şi unii şi alţii au dreptate, dar această „dreptate" acţionează în interior în două moduri diferite. Din punct de vedere al adevărului, se poate spune că un pahar este pe jumătate plin sau gol, aceasta nu are vreo importanţă; dar acţiunea magică este diferită. Iar acesta este cu adevărat esenţialul. Dacă sunteţi obişnuiţi să observaţi lipsurile, lacunele, defectele, veţi fi din ce în ce mai trişti, mai descurajaţi, mai morocănoşi. Iată ceea ce se întâmplă când te opreşti asupra lipsurilor. Este evident că aceste lipsuri există, cui o spuneţi voi? Dar nu în aceasta constă problema; problema constă în a şti cum să lucrezi cu ceea ce posezi ca să te poţi îndrepta.

Ca să arăt unora cât de mult se înşală şi cât rău îşi fac spunând mereu că le lipseşte ba una, ba alta, şi mai ales banul – fiindcă ei se plâng cel mai mult de lipsa banilor! – eu le voi spune: „Iată, eu vă dau douăzeci de milioane, dar dându-vă, aştept să îmi daţi: eu vă dau aceste douăzeci de milioane, dar daţi-mi în schimb ochii voştri". Oh, ei refuză ţipând! „Şi iată alte douăzeci de milioane pentru urechile voastre... douăzeci de milioane pentru nasul vostru... douăzeci de milioane pentru mâinile voastre... şi alte douăzeci de milioane pentru picioarele voastre". Oh, se va ajunge la o sumă fantastică, de ordinul

miliardelor! Ei bine, chiar şi la această sumă ei vor refuza. Atunci, de ce se simt săraci? Ei sunt bogaţi, numai că nu au observat acest lucru. Nu l-au observat fiindcă sunt nişte idioţi, iar idioţii trebuie să sufere mereu, să le vină mintea la cap. Nu eu sunt acela care o spune, ci natura.

Natura este necruţătoare: puteţi să strigaţi, să plângeţi, să ameninţaţi, ea nu se schimbă, voi sunteţi aceia care trebuie să vă înclinaţi ei, să o ascultaţi, să vă puneţi în acord cu ea. Da, ea este necruţătoare, neiertătoare. Veţi spune că este crudă… Nu, ea se gândeşte numai cum să îi facă pe oameni inteligenţi, frumoşi, şi mai ales fericiţi. Dar când vede că sunt atât de încăpăţânaţi… ce mai vreţi, trebuie ca aceste minţi să se lumineze, şi pentru aceasta ea foloseşte metode cunoscute numai de ea însăşi. Când se înverşunează contra cuiva, ea nici măcar nu îi oferă acestuia explicaţii, ci spune pur şi simplu: „Îi doresc binele, dar cum nu există alte mijloace de a-l cuminţi, eu sunt obligată să le folosesc pe acestea". Nu îi putem reproşa nimic.

Trebuie să acceptaţi această filosofie care vă arată că sunteţi copii ai Domnului, moştenitori ai unei comori ce nu aşteaptă decât momentul în care o veţi putea folosi. Este o filosofie ce lipseşte oamenilor, nimic altceva; ei posedă totul în sinea lor, în jurul lor, şi nu fac altceva decât să se plângă. Posomorâţi, mereu posomorâţi, fiindcă le lipseşte tocmai o filosofie divină. De aceea, atunci când văd pe cineva chircit, copleşit de problemele sale personale, doresc să îi spun: „Măi nefericitule, cum poţi tu să ai câte ceva? Tu nu ieşi deloc afară, stai închis tot timpul în mansarda ta. Plimbă-te puţin ca să-ţi vezi moştenirea: toate aceste păduri, aceşti munţi, aceste lacuri, aceste râuri, aceste stele… şi vei înţelege că stăpâneşti o imensitate, nimic nu îţi lipseşte".

Oamenii se compară cu acela care s-a aruncat într-un lac şi a strigat: „Apă, apă, mi-e sete!" Ei s-au aruncat în oceanul luminii cosmice, dar posedă atâtea carapace încât această lumină nu poate pătrunde în fiinţa lor. Iată starea în care se află mulţi oameni în lume: ei sunt nefericiţi, se plâng, vor chiar să se sinucidă. Ei nu pot deloc să înţeleagă că sunt singurii responsabili de starea lor. Inteligenţa Cosmică nu avea nicio dorinţă să îi pună la colţ, ei înşişi, arătându-se atât de limitaţi, au ajuns în acest stadiu şi se sinucid fiindcă viaţa nu are chipurile niciun sens! În realitate, există atâtea posibilităţi nebănuite oferite de viaţă… Este cea mai mare prostie să te afli aici,

nefericit, în vid, fiindcă nu eşti în stare să le observi.

Să ne întoarcem acum asupra imaginii paharului pe jumătate plin şi a celui pe jumătate gol. Bineînţeles, ca o simplă constatare, dacă ne exprimăm şi într-un fel şi în altul, găsim acelaşi sens. Da, dar constatarea lucrurilor nu înseamnă adevărata ştiinţă. Adevărata ştiinţă înseamnă să observăm în viaţa noastră consecinţele unei anumite constatări. Spunând că un pahar este pe jumătate plin, vă opriţi gândul asupra plinului, obişnuindu-vă astfel să vedeţi latura bună a lucrurilor. Şi chiar atunci când se produce un eveniment nefericit, în loc să plângeţi ore în şir „cu lacrimi de crocodil", vă spuneţi: „Oh, există aici câteva posibilităţi, Cerul are intenţii bune în ceea ce mă priveşte, el vrea ca să-mi dezvolt anumite calităţi de care eu nu dispun încă. Care dintre ele?" Căutaţi… şi când le găsiţi, îi veţi mulţumi că v-a pus la această încercare. Este o filosofie foarte greu de acceptat, dar este cea mai bună. Din momentul în care veţi începe să o acceptaţi cu adevărat, nimic nu va putea apoi să vă mai încurce. Orice vi s-ar întâmpla, veţi avansa, fiindcă judecaţi aşa cum trebuie.

Să presupunem acum că oamenii se poartă foarte rău cu voi: întreaga voastră viaţă, orice aţi face, în ciuda amabilităţii, a blândeţii, a bunătăţii voastre, nedreptăţile cad cu nemiluita pe capul vostru. Şi atunci, într-un final, găsiţi că totul este atât de crud încât vă revoltaţi împotriva Domnului, doriţi chiar să vă sinucideţi. Un moment, există încă ceva pe care nu l-aţi înţeles aşa cum trebuie: de ce Cerul continuă să vă dea aceleaşi încercări, mereu aceleaşi?… Să presupunem că într-o altă reîncarnare aţi fost cruzi cu anumite creaturi. Pentru a vă arăta cât rău le-aţi făcut, acestea vă fac la rândul lor să suferiţi, dar voi nu înţelegeţi că sunteţi vinovaţi. Există o lege, dacă lucrurile nu ar fi stat aşa, toată lumea ar fi trebuit să vă iubească, să vă ajute, să vă respecte. Deci, deşi „nedreptăţilepe care le suferiţi sunt strigătoare la cer, trebuie să vă scoateţi din minte această idee că ele sunt nişte nedreptăţi. Fiindcă în realitate, aceste nedreptăţi, vizibile şi reale, sunt expresia unei justiţii invizibile. Dintr-un motiv sau un altul, meritaţi ceea ce vi se întâmplă: sau trebuie să plătiţi o datorie, sau trebuie să aflaţi un adevăr pe care nu îl cunoşteaţi, sau trebuie să vă întăriţi şi să deveniţi un geniu, un uriaş, un colos.

Ceea ce îi împiedică pe oameni să evolueze este faptul că ei cred că greutăţile sau nenorocirile ce le vin sunt rezultatul unei nedreptăţi. Ei îşi spun: „Destinul este nedrept şi chiar şi Domnul este nedrept, aş fi

meritat mai mult". Dar cum pot ei să ştie dacă ar fi meritat mai mult? Ei nu se cunosc, nu-şi cunosc nici trecutul, nici prezentul, nici cu atât mai mult viitorul, şi cum pot ei oare atunci să se pronunţe? Chiar dacă într-un proces judecătorul condamnă un nevinovat – şi de câte ori nu am văzut în istorie erori judiciare! – în spatele acestei nedreptăţi stă în realitate o justiţie. Aceasta se poate întâmpla chiar Sfinţilor, Iniţiaţilor, marilor Maeştri: mulţi au fost spânzuraţi, arşi pe rug, crucificaţi; în aparenţă a fost nedreptdar în realitate, nu, cei Douăzeci şi patru de Bătrâni sau Domnii Destinelor sunt foarte drepţi – iar aceste încercări le-au fost trimise ca să-şi poată plăti o datorie, sau ca să îi ajute să înţeleagă anumite adevăruri pe care nu le-ar fi înţeles altfel, sau chiar ca să îi incite să devină zdraveni, puternici, invincibili.

Unii se gândesc să scape de greutăţi luându-şi viaţa. În realitate, este mult mai rău după aceea, de îndată ce ajung în lumea de dincolo, fiindcă noi nu avem dreptul să plecăm înainte de vreme, altminteri aceasta constituie o dezertare şi va trebui să plătim de două, de trei ori mai scump. Nu există loc în lumea de sus pentru acela care a dorit să dezerteze de pe pământ, şi el nu este dorit acolo: atât timp cât i-a rămas să trăiască pe pământ, tot atâta trebuie să şi sufere.

Atitudinea aceluia care îşi ia viaţa este foarte reprobabilă. La început el este neştiutor, fiindcă nu cunoaşte motivul încercărilor pe care trebuie să le îndure. Apoi el este orgolios fiindcă îşi închipuie că ştie mai mult ce merită decât cei Douăzeci şi patru de Bătrâni. În sfârşit, el este slab, fiindcă nu poate suporta greutăţile. Iată deci: ignoranţa, orgoliul şi slăbiciunea. Iar lumea invizibilă este nemulţumită de această fiinţă fiindcă ea şi-a părăsit postul.

Veţi replica: „Dar unii s-au sinucis fiindcă aveau un ideal extraordinar pe care nu au ajuns să îl atingă. Văzând toate acestea, au fost atât de dezamăgiţi de ei înşişi încât şi-au luat viaţa". Ei bine, nici acest lucru nu este permis. Când ai un mare ideal, este esenţial să lucrezi cu adevărat ca să îl împlineşti fără să îţi fi fixat o dată prealabilă de realizare. Dacă nu ai reuşit, înseamnă că nu ai deţinut încă elementele succesului; constituie un orgoliu să nu vrei să admiţi acest lucru şi să îţi iei viaţa. Trebuia să fi perseverat!

Cei mai mulţi oameni îşi închipuie că au venit pe pământ ca să trăiască în fericire şi să-şi realizeze ambiţiile. Nu, ei au venit pe pământ ca să-şi plătească datoriile, să se educe şi să se întărească. De aceea Cerul nu îl poate stima pe acela care a luat hotărârea să se sinucidă,

fiindcă el se situează atunci deasupra Domnilor tuturor Destinelor, iar suferinţele pe care va trebui să le îndure apoi vor fi de nedescris. Iată, eu vă prezint încă unul dintre adevărurile Ştiinţei Iniţiatice.

Evident, se pot oferi tot felul de explicaţii în cazul sinuciderii. Dar oricare ar fi fost motivele pentru care un bărbat sau o femeie s-au sinucis, se poate spune că adevăratul motiv este acesta: avem de a face cu o creatură care nu ştie că Domnul a pus în ea posibilităţi nemaiauzite ca să poată învinge în orice încercare a vieţii: posibilităţi de comunicare cu fiinţele lumii invizibile, posibilităţi de a crea cu ajutorul gândului şi de a lansa aceste creaţii în spaţiu… Ea nu ştie nici că şi în cea mai mare singurătate şi mizerie poţi să nu te simţi singur şi sărac, ci vizitat, înconjurat şi plin de toate bogăţiile: orice s-ar întâmpla, avem în sinea noastră o lume atât de vastă, atât de frumoasă, încât suntem fericiţi!

Există fiinţe pe care niciun eveniment, nicio situaţie nu le zdruncină fiindcă posedă un sistem filosofic de care se pot lega. De ce stă scris în Evanghelii că trebuie să-ţi clădeşti casa pe stâncă? Stânca reprezintă spiritul, iar spiritul rămâne neclintit în toate condiţiile. Fiindcă inima, intelectul sau corpul fizic sunt cele vulnerabile, şi nu spiritul.

Oamenii sunt foarte prost instruiţi, ei nu ştiu ceea ce Domnul a pus în ei, şi la cea mai mică decepţie se gândesc că singura soluţie ce le apare în cale este sinuciderea. Ce vrea să însemne aceasta? Că ei sunt genii, fiinţe excepţionale care nu pot suporta răul ce există în lume?… Nu, ei sunt nişte sărmani nefericiţi lipsiţi de tot, de inteligenţă, de iubire, de forţă, fiindcă numai slăbiciunea lor îi împinge să sfârşească în acest fel. Eu înţeleg totodată, este de altfel o cu totul altă problemă, că au existat în istorie bărbaţi şi femei, eroi care şi-au dat viaţa ca să salveze o oştire, un oraş, un popor. Dar eu nu vorbesc despre aceste cazuri, eu vorbesc despre acei oameni care se pregătesc să sfârşească în mod jalnic fiindcă se simt singuri sau neînţeleşi, aceste exemple fiind mai des întâlnite în rândul tinerilor.

Tinerii trebuie să conştientizeze bogăţia de care dispun. Ei posedă o imaginaţie bogată, atunci de ce nu şi-o folosesc? Oh, bineînţeles, se servesc de ea: atunci când este vorba să se gândească la iubiţii lor şi când îşi închipuie cum îi mângâie, cum îi îmbrăţişează, imaginaţia băieţilor şi a fetelor nu şomează. Dar de ce trebuie să-şi folosească această capacitate preţioasă pe care Creatorul le-a dăruit-o

numai în tot felul de elucubraţii senzuale? De ce să nu înveţe să-şi folosească imaginaţia ca să se gândească la toate motivele ce îi pot conduce să se simtă fericiţi şi bogaţi datorită a tot ceea ce există în Cer şi pe pământ, şi mai ales în sinea lor?

Cazurile de sinucidere sunt nenumărate în istorie, dar ele pot fi clasificate în trei categorii. Ele au drept cauză fie o lipsă de inteligenţă, fie una de inimă, fie una de voinţă. Dacă aveţi o bună înţelegere a lucrurilor, dacă ştiţi că există o lume divină populată de o mulţime de fiinţe splendide, lume divină ce şi-a imprimat pecetea sa în lumea fizică, dacă ştiţi că dorinţele şi sentimentele sunt de o atare putere încât cu perseverenţă le puteţi împlini mereu… În sfârşit, dacă veţi ajunge să vă stăpâniţi, să nu mai căutaţi numai să vă satisfaceţi toate plăcerile nemăsurate, ci să consideraţi toate greutăţile ca pe un mijloc de a vă exersa voinţa, ei bine, credeţi-mă, nu vă veţi mai sinucide niciodată. Nici măcar mizeria, nici lipsurile, nici boala şi nici singurătatea nu vor reuşi să vă mai învingă. Voi veţi fi aceia care veţi câştiga.

Tinerii trebuie să se convingă cel puţin de un lucru: faptul că lumea este largă şi ei nu sunt singuri. Ceea ce îi împinge cel mai mult pe oameni spre sinucidere este lipsa iubirii. Când ţi-ai pierdut iubirea, vrei să mori, viaţa nu mai are niciun sens. Viaţa este legată de iubire. Este atât de adevărat încât aflându-vă în braţele persoanei iubite, vreţi să trăiţi veşnic! Da, păstraţi-vă cu grijă iubirea şi veţi dori să trăiţi mereu din cauza iubirii. Dacă veţi suprima iubirea, veţi muri. Mulţi au făcut-o deja şi se întreabă de ce nu le mai place nimic. Ei bine, tocmai pentru că iubirea nu mai există.

Când observ o fată zglobie, care cântă, eu ştiu că ea se întoarce de la iubitul ei, fiindcă iubirea înseamnă bucurie. Iar dacă apoi o văd dezamăgită, ştiu că şi-a pierdut iubitul, nu este prea greu de înţeles. Iată de ce eu insist mereu asupra iubirii. Dar nu asupra acestei iubiri ce este la modă astăzi şi care nu este altceva decât libertinaj. Fiindcă şi acest fel de iubire, asemenea lipsei iubirii, sfârşeşte de asemenea prin a deposeda fiinţele de toate motivaţiile lor de viaţă.

Da, trebuie să vorbim fără încetare despre iubire, întreaga viaţă, fiindcă oamenii sunt încă atât de departe de a cunoaşte adevărata iubire, aceea care este în stare să mute din loc munţii, să creeze lumi!… Eu am descoperit secretul, eu iubesc… Fraternitatea, şi atât timp cât iubesc Fraternitatea, toate problemele se rezolvă. Eu nu mă gândesc

decât la ea, nu mai există altceva în mintea mea, ea dă un sens vieţii mele. Faceţi şi voi acelaşi lucru şi nu veţi mai avea niciodată dorinţa de a vă sinucide.

Articol IX. Cap. 9 – Să învingem răul prin iubire şi lumină

Oamenii sunt obişnuiţi să se răzbune pentru răul ce li s-a făcut. Li s-a dat o palmă? Ei găsesc că este normal să o înapoieze, dacă nu chiar să dea două! O lovitură de picior?… Iată două înapoi. Acest instinct de răzbunare le vine din timpuri străvechi când se găseau în starea de animalitate. Şi de altfel nu există nici astăzi o prea mare diferenţă: în exterior am devenit poate un bărbat sau o femeie cumsecade, dar în interiorul nostru!… încercăm să ne învingem adversarii folosind împotriva lor mijloacele pe care ei înşişi le-au folosit. Dar dacă dorim să studiem problema din punct de vedere al Ştiinţei Iniţiatice, cerându-i părerea în această privinţă, ea vă va oferi un răspuns ce nu seamănă deloc cu tot ceea ce oamenii gândesc şi practică.

Nu îi putem învinge prin răutate pe cei răi, prin calomnie pe calomniatori, prin gelozie pe cei geloşi sau prin furie pe cei furioşi, fiindcă identificându-ne cu ei înseamnă să ne situăm la nivelul lor. Da, fiindcă proiectaţi unde de aceeaşi natură ca a lor, şi deveniţi deci vulnerabili: ei vă pot atinge prin spaţiu făcându-vă rău. Ca să puteţi să vă protejaţi, să deveniţi invulnerabili, nu trebuie să rămâneţi la acelaşi nivel ca duşmanul vostru, fiindcă el vă va aştepta la colţ de drum. Trebuie să urcaţi, să urcaţi asemenea păsărilor ce zboară mereu spre înălţimi, sau asemenea avioanelor, elicopterelor… Când spun „să urcaţi”, eu nu înţeleg să o faceţi în chip fizic, bineînţeles, adică să vă urcaţi într-un copac, pe o scară sau pe un acoperiş. A urca înseamnă să atingeţi regiuni mai nobile, mai pure, mai luminoase, regiunile divine. De îndată ce aţi urcat prin voinţă, prin meditaţie, prin rugăciune, duşmanul vostru nu vă va mai putea deloc atinge, fiindcă vibraţiile voastre sunt diferite de ale sale iar voi sunteţi la adăpost. Aţi uitat chiar că el mai există!

În orice caz, este foarte rău să purtaţi continuu în mintea voastră chipul vreunui duşman. Fiindcă procedând aşa, îl veţi întări, îl veţi hrăni, şi într-o bună zi acest chip va deveni atât de puternic încât va secătui totul în voi. Şi chiar vă veţi compromite în faţa celorlalţi: vorbindu-le mereu despre duşmanul vostru, le veţi arăta că sunteţi slabi şi ranchiunoşi. Din punct de vedere iniţiatic, din punct de vedere

al înţelepciunii, este o atitudine foarte proastă. Oamenii trebuie luminaţi în privinţa acestui subiect. Eu nu am spus niciodată că nu trebuie să căutăm să ne învingem duşmanii, dar există şi alte mijloace ce le putem găsi.

Când oamenii vă calomniază, vă persecută, urcaţi cu ajutorul gândului în regiunile celeste, acolo unde domneşte lumina: în acel moment, o dată ce sunteţi bine protejaţi, bine baricadaţi cu lumină, cu iubire, cu puterea celestă, nu numai că gândurile rele nu vă mai pot atinge, dar ele se reîntorc spre adversarii voştri. Iată cum Iniţiaţii, înţelepţii, marii Maeştri ajung să-şi învingă duşmanii: prin viaţa lor pură, nobilă, cinstită, luminoasă… Fiindcă există a lege a reculului. Da, dar acest recul nu se poate produce dacă voi sunteţi exact ca şi duşmanii voştri, adică slabi, impuri, plini de ură; în acel moment, primiţi toate lucrurile rele pe care ei vi le trimit. Dar dacă duceţi o viaţă pură, nu numai că ea va fi o protecţie pentru voi, dar va arunca tot ceea ce este rău şi negativ asupra acelora care vi le-au trimis.

Dacă magicienii negri şi vrăjitorii reuşesc, înseamnă că oamenii sunt atât de slabi şi de neştiutori încât influenţele negative acţionează asupra lor: da, atât timp cât nu suntem în stare să ne apărăm cu lumina, riscăm să fim atinşi. Dar dacă magicienii îi atacă pe Iniţiaţi, pe oamenii care duc o viaţă celestă, ei sunt străfulgeraţi şi adesea dispar. Deci, dacă doriţi să fiţi protejaţi, apăraţi, în siguranţă, orice s-ar spune sau s-ar face împotriva voastră, trebuie să vă schimbaţi viaţa, să vă situaţi pe un alt diapazon, să urcaţi într-o altă regiune unde veţi fi protejaţi.

Şi chiar, dacă veţi dori ca succesul să vă fie mai rapid şi mai măreţ, măriţi-vă iubirea şi generozitatea. Anumite fiinţe au ajuns să nu mai fie măcinate de invidii: fie că sunt calomniate, detestate, fie că se lucrează împotriva lor, lor le este perfect egal, fiindcă ele cred în puterea luminii, în fiecare zi, în lucrarea lor spirituală, ele trimit raze de lumină tuturor creaturilor, şi chiar şi duşmanii lor încep să le simtă în aşa fel superioritatea încât sunt obligaţi să vină să li se încline. Deci, în loc să îi elimine, aceste fiinţe minunate ajung să-şi învingă duşmanii prin măreţia, prin noblеţea, prin puterea luminii, câştigându-şi astfel prieteni. Este important, fiindcă nu trebuie niciodată să uitaţi că, dacă veţi ajunge să vă învingeţi duşmanii într-o manieră obişnuită, prin forţă, prin viclenie sau prin puterea banului, aceasta nu va însemna că aţi şi reuşit să îi învingeţi definitiv. Ei nu vor fi niciodată învinşi în

acest fel: ei vă vor arăta mereu ostilitate. Ei nu vă vor putea ierta victoria, şi într-o bună zi veţi avea din nou probleme cu ei, dacă nu în această încarnare, în următoarea, fiindcă războiul nu s-a sfârşit niciodată.

Închipuiţi-vă că v-aţi lichidat duşmanul: aţi făcut să dispară numai corpul său fizic. În realitate, nu puteţi niciodată să nimiciţi o fiinţă, fiindcă ea dispune de un suflet nemuritor şi din lumea de dincolo ea va continua să vă urască şi să vă combată. Deci, războiul va continua, el nu se va sfârşi niciodată. Acest punct de vedere ce a fost transmis oamenilor din generaţie în generaţie este un punct de vedere preistoric ce nu poate rezolva problemele. Ne înşelăm, toată lumea se înşală, ţări întregi se înşală în ideea că vor învinge o anumită ţară prin forţa armelor, a spionajului sau a războiului economic… O ţară poate să o învingă pe alta pentru o vreme, dar apoi, cealaltă îşi va lua revanşa. Să studiem istoria: priviţi ce s-a întâmplat între Franţa şi Germania, între Bulgaria şi Grecia, între armeni şi turci… Cum pot fi atunci puse lucrurile la punct? Aşa cum au făcut Franţa şi Germania: ele şi-au întins mâna şi astfel duşmănia lor a luat sfârşit. Dacă nu, ar fi trebuit să ne aşteptăm ca germanii să se răzbune, şi aşa mai departe. Trebuia ca unul dintre ei să întindă mâna…

Instinctul este acela care îndeamnă la răzbunare, şi nu înţelepciunea: sunteţi loviţi şi loviţi la rândul vostru fără să judecaţi. Oare v-am povestit istoria celor trei yoghini retraşi în pădure? Ei se rugau, meditau, căutau perfecţiunea… Cineva a trecut pe acolo şi i-a dat o palmă primului dintre ei. Ce a făcut el? El s-a ridicat şi a răspuns cu două palme. Oh, cu un asemenea individ nu mai există nici măcar o speranţă pentru perfecţionare! Cel de-al doilea primeşte la rândul său o palmă: el se ridică ca să răspundă, dar judecă timp de două secunde şi se aşază. El a învăţat cel puţin stăpânirea de sine… Cât despre cel de-al treilea… el nici măcar nu şi-a dat seama că a primit o palmă, el a continuat să mediteze! Deci, dacă observaţi, există anumite grade. Primul yoghin aparţine acelor oameni obişnuiţi care răspund mereu, fie că au sau nu dreptate!… Al doilea aparţine categoriei acelora care se stăpânesc, fiindcă judecă; el îşi spune: „Nu merită deloc să răspund. Voi complica în mod inutil lucrurile.”… Cât despre cel de-al treilea, el este atât de evoluat încât nici nu mai simte loviturile duşmanului său.

Eu aş merge acum şi mai departe spunându-vă că duşmanii constituie o binecuvântare pentru voi. Poate că voi gândiţi astfel: „Cum

aşa, chiar îşi pierde minţile! Cum să fie duşmanii noştri o binecuvântare?" Această reacţie dovedeşte că nu prea înţelegeţi mare lucru. Da, aceasta este o binecuvântare, fiindcă duşmanii pot să vă ajute să deveniţi viguroşi, puternici şi luminoşi… Dar cum nu sunteţi prea luminaţi, nu observaţi acest lucru, şi vă predaţi. Dar dacă aţi fi fost inteligenţi, aţi fi înţeles că ei vă oferă ocazia să deveniţi o divinitate. Aceşti duşmani vă sunt nişte prieteni ascunşi, ei sunt aceia care vă obligă să vă exersaţi, să evoluaţi.

Trebuie să ştiţi că cele două principii ale luminii şi întunericului se manifestă fără încetare în lume şi ele se dispută veşnic. Deci, dacă aparţineţi întunericului, lumina va fi aceea care vă va ataca, iar dacă veţi aparţine luminii, veţi fi atacaţi de întuneric. Trebuie să vă aşteptaţi la toate acestea. Da, dar acesta nu constituie un motiv ca să vă opriţi şi să nu mai faceţi nimic ca lumea; în ciuda neînţelegerilor şi a ostilităţilor, trebuie să continuaţi, trebuie chiar să luptaţi, dar să luptaţi numai cu mijloacele luminii. Fiindcă, eu vă repet, dacă veţi răspunde cu aceeaşi ură, cu aceeaşi cruzime, înseamnă că veţi accepta să coborâţi într-o altă regiune în care forţele ostile se războiesc şi se înghit unele pe altele, şi acolo veţi fi cu adevărat slăbiţi, posomârâţi. Ca să învingeţi un duşman, vă pierdeţi forţa, frumuseţea, lumina, şi el va fi în definitiv acela care v-a învins, şi vă veţi pierde totodată şi prietenii, fiindcă ei nu vă vor mai găsi atât de agreabili şi încântători ca înainte şi se vor îndepărta de voi.

Dar cum să explici toate acestea oamenilor!… Ei sunt atât de neştiutori încât preferă să se distrugă folosindu-se de vechile metode. Eu vă prezint însă o metodă atât de avantajoasă încât, dacă mă veţi înţelege, veţi fi mereu învingători, triumfători. Fiindcă vă veţi folosi de forţe şi energii superioare, deocamdată necunoscute vouă. Duşmanii reprezintă o tentaţie ce ne este prezentată de lumea invizibilă, fiindcă simţim nevoia să le răspundem cu aceleaşi arme ca să le demonstrăm că suntem mai tari decât ei. Ei simbolizează deci o tentaţie, dar constituie totodată şi o binecuvântare, fiindcă ei se găsesc aici ca să vă oblige să vă exersaţi; în loc să rămâneţi leneşi, să vă culcaţi pe lauri, ei vă silesc să vă depăşiţi.

Dar bineînţeles, ca să ajungeţi la acest grad de conştiinţă vă trebuie multă iubire, multă bunătate, şi fiindcă nu au ajuns să dezvolte aceste virtuţi, oamenii se răzbună fără încetare găsind că acest lucru este drept, că adevărul este de partea lor. Priviţi ceea ce se vede peste

tot în lume: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Să nu vă închipuiţi că preceptele lui Iisus sunt acelea care învinge acum! Nu, ne aflăm încă în vremea lui Moise, peste tot întâlnim legea talionului… Evident, suntem liberi să facem ceea ce dorim, să ne învingem aşa cum gândim duşmanii. Dar mai devreme sau mai târziu vom descoperi că nu i-am învins. Chiar dacă i-aţi ucis, nu s-a sfârşit, veţi avea din nou de a face cu ei potrivit legilor karmice. Vă omorâţi duşmanul, mai târziu vă va omorî el pe voi, şi aceasta va continua până ce unul dintre voi va fi în stare să se arate mai demn, mai generos şi să ierte. În acel moment s-a sfârşit, lanţul s-a rupt. Dar credeţi-mă, dacă aş revela într-o bună zi aceste adevăruri în faţa întregii lumi, oare ele vor fi acceptate? Se va spune: „Oh, sărmanul, ce poveşti ne spune!" Oamenii sunt prea prinşi de pasiunile, de instinctele lor pe care le numesc securitate, apărare, justiţie, patriotism… ei nu judecă deloc, ştiu să-şi exprime numai natura lor instinctivă, iar aceasta nu este o soluţie.

Evident, este mai greu să te exersezi să lucrezi asupra ta decât să te răzbuni. Trebuie să te străduieşti, ai nevoie de timp, în timp ce este mult mai repede să pui mâna pe o puşcă şi să asasinezi pe cineva. Ei da, oamenii aleg mereu uşurinţa şi repezeala, în vreme ce Iniţiaţii aleg ceea ce este mai greu şi de durată. Iată care este diferenţa.

A sosit acum şi momentul de a oferi omenirii concepţii noi astfel ca ea să poată ieşi din acest infern în care s-a înfundat. Bineînţeles, dacă preferaţi să rămâneţi în infern, sunteţi liberi să o faceţi, dar aceia care doresc să iasă trebuie să cunoască noile metode. Credeţi-mă, nu veţi ajunge niciodată să învingeţi un duşman prin umilinţă, forţă, violenţă: va rămâne mereu ceva nesupus în sinea sa, el va fi gata mereu să muşte, va aştepta mereu momentul să se răzbune. În vreme ce, prin mijloacele iubirii şi ale luminii, îl veţi învinge definitiv, el vă va iubi la rândul său şi va fi gata să vă urmeze ca să vă ajute. Aceasta cere multă muncă, multe strădanii, dar trebuie ca strădaniile să vă placă, să nu căutaţi niciodată ceea ce este uşor, fiindcă ceea ce este uşor nu aduce nimic şi devine în final cea mai mare greutate.

Articol X. Cap. 10 – Să ne întărim în chip spiritual ca să biruim necazurile

Oricare ar fi greutăţile pe care le veţi întâlni, să nu vă arătaţi tristeţea şi descurajarea, încercaţi dimpotrivă să aprindeţi toate luminile din fiinţa voastră. Da, cu cât vă merge mai rău, cu atât mai mult trebuie să vă aprindeţi luminile interioare. Ştiţi ce se va întâmpla

atunci? Toţi vor veni din toate părţile întrebându-vă: „Vă lipseşte ceva? De ce aveţi nevoie?" Şi vă veţi sătura de toate serviciile care vi se vor propune… numai din cauza luminii voastre!

Credeţi că necazurile voastre pot atinge inimile celorlalţi şi le povestiţi, exagerând, adăugând nenorociri şi boli în speranţa că ei vor fi mişcaţi şi că se vor hotărî să vă ajute. Dar ei nu caută decât un lucru: cum să se descotorosească mai repede de voi. Da, din nefericire aşa stau lucrurile: în aceste condiţii, foarte rar oamenii vă întind o mână de ajutor, fiindcă nu nenorocirile sunt acelea care îi atrag, ci frumuseţea, lumina, iubirea. Deci, cu cât vă merge mai rău, cu atât mai mult trebuie să vă arătaţi mai veseli şi mai luminoşi.

Dacă aţi fi fost puţin psihologi, v-aţi fi dat seama că expunându-vă nenorocirile, tristeţile şi bolile în faţa altora ca să vă plângeţi, nu aţi obţinut rezultatul scontat. Nu trebuie să ne închipuim că oamenii sunt compătimitori, generoşi, gata mereu să asculte plângerile nefericiţilor şi să îi ajute… Deloc: ei nu caută decât ceea ce este agreabil, fin, delicat, distractiv, simpatic, iar dacă nu aveţi nimic din toate acestea, ei vă părăsesc. Vă prezintă de formă încurajările lor, urările sau condoleanţele, dar în forul lor interior ei nu caută decât un pretext ca să părăsească cât mai repede locul. Da, din nefericire, sau din fericire, aşa este făcută natura umană. Dacă vreţi să îi respingeţi pe toţi, vorbiţi-le în fiecare zi de nenorocirile, de bolile şi de grijile voastre: veţi vedea dacă vor sta mult timp ca să vă asculte.

Eu am întâlnit oameni care aveau o plăcere extraordinară să povestească numai detaliile negative, cele mai urâte ale existenţei lor, iar apoi se uimeau că lumea îi evita sau îi părăsea. Ce atitudine prostească! Aceste detalii trebuie mai degrabă ascunse. Din moment ce alţii sunt incapabili să vă ajute să găsiţi soluţii la problemele voastre, de ce trebuie să le mai înşiraţi în faţa lor? Ei nu pot face nimic. Atunci, nu numai că vă pierdeţi vremea povestindu-vă inutil problemele personale, dar pierdeţi şi din stima oamenilor, ei nu vă vor mai aprecia. Ei realizează că nu sunteţi nici inteligenţi, nici puternici, şi vă părăsesc.

Dacă nu vreţi să vă pierdeţi prietenii, ascundeţi-le necazurile voastre, nu le spuneţi nimic, nu vă plângeţi de ele. Dimpotrivă, aprindeţi-vă luminile, adică legaţi-vă de toate puterile cereşti, de toate entităţile luminoase care sunt aici, gata să vă sară în ajutor. În acel moment, veţi deveni mult mai zdraveni, mult mai puternici, mult mai

luminoşi, iar această forţă şi lumină care emană din voi atrage fiinţele, fiindcă ele simt că sunteţi diferiţi de alţii: suportaţi toate greutăţile, rezistaţi la toate încercările fără să vă plângeţi. Ele vă admiră, vin în preajma voastră ca să vă ia ca modele şi să-şi întărească forţele. Dacă veţi fi mereu abătuţi, doborâţi, slabi, ursuzi, nu numai că nu veţi câştiga simpatia oamenilor, dar nici nu îi veţi ajuta.

Deci, oricare v-ar fi necazurile, găsiţi cuvinte care pot ajuta oamenii. Prin acest efort de dezinteres şi generozitate, veţi vedea că veţi ajunge să vă rezolvaţi foarte repede problemele în loc să aşteptaţi ca neştiutorii, cei slabi sau sărmani să vină să vă salveze, şi mai mult chiar, entităţile cereşti, încântate de lucrarea măreaţă pe care aţi întreprins-o asupra voastră înşivă, vă vor aduce ajutorul lor.

În orice caz, atunci când sunteţi deprimaţi, nefericiţi, nu trebuie să rămâneţi fără să reacţionaţi, trebuie să ieşiţi din această stare fără să faceţi desigur ca majoritatea oamenilor care înghit tot soiul de droguri calmante sau excitante, ceea ce constituie cel mai bun mijloc de slăbire a organismului. Creatorul a pus în om rezerve imense de materiale şi de energii care stau acolo, ascunse, îngropate, aşteptând momentul în care acesta va ajunge să le descopere şi să le folosească. Dacă vom căuta mereu ajutoare şi remedii exterioare, aceste forţe vor rămâne adormite. Din nefericire această pasivitate este foarte răspândită acum, deoarece ştiinţa lucrează ca să atragă atenţia oamenilor asupra tuturor mijloacelor exterioare, fără a realiza faptul că folosirea acestor mijloace nu face decât să îi slăbească în loc să îi vindece. Este adevărat, oamenii devin din ce în ce mai fragili, mai vulnerabili, gata să fie doborâţi de cele mai mici contradicţii!

Alţii cred că-şi pot rezolva problemele făcând sport, gimnastică. Este bine să faci sport, eu nu sunt împotrivă, dar picioarele şi braţele nu sunt în stare să remedieze singure tulburările interioare. Nu poţi trezi puterea spiritului alergând! Trebuie să proiectezi lumina asupra acestor subiecte şi să ştii că mijloacele fizice, oricare ar fi ele, sunt insuficiente ca să rezolve problemele psihice.

Deci, în loc să vă lăsaţi doborâţi de greutăţi sau să căutaţi rezolvări exterioare, gândiţi-vă la lumini: aprindeţi-vă toate lămpile! „Dar, vă veţi întreba, care sunt aceste lămpi? Unde se află ele?" Sunt lămpi interioare pe care Domnul le-a pregătit în noi de la originile timpului. Tot felul de lămpi, mari, mici, de toate culorile… Există de asemenea un curent electric care circulă ca să le lumineze şi care vine

de foarte departe, de la centrala electrică cosmică. Iar noi nu ne gândim niciodată să aprindem aceste lămpi. „Dar cum să le aprindem? *4 Este foarte simplu: în lumea fizică există un buton sau un comutator pe care apăsăm sau pe care îl răsucim. Dar în lumea psihică numai gândul este de ajuns să le aprindă: gândiţi-vă că le aprindeţi, şi ele se vor aprinde imediat. Imediat ce unele se vor aprinde, nu vă opriţi, continuaţi, altele o vor face la rândul lor, iar la sfârşit va fi o iluminare fantastică.

Evident, eu îmi dau seama cât de greu vă este că nu puteţi să vă povestiţi ceea ce nu merge: necazurile, decepţiile, amărăciunile… şi mai ales ranchiunele! Când cineva a spus ceva rău despre voi, v-a jignit, v-a ultragiat, vă este imposibil să vă stăpâniţi, trebuie neapărat să vă plângeţi undeva. Numai că persoana căreia îi povestiţi necazurile voastre se simte la rândul ei foarte împovărată, şi sărmana, ca să scape, le va povesti unei alte prietene ale sale; o dată ce a făcut-o, este mulţumită, se simte uşurată. Ei da, dar această prietenă face la fel, şi astfel din prietenă în prietenă se face turul oraşului şi într-o bună zi răul va reveni asupra voastră sub o formă sau alta.

Trebuie mereu să fiţi atenţi înainte de a vă descotorosi de o povară punând-o pe umerii altuia. Să presupunem de altfel că vorbele voastre ajung la urechile persoanei de care vă plângeţi: riscaţi să îi măriţi acesteia dorinţa de a veni să vă facă rău. Este mai bine deci să vă opriţi, să vă stăpâniţi şi să suportaţi tot, şi în acelaşi timp să vă aprindeţi lămpile, adică să deveniţi zdraveni şi puternici ca să vă transformaţi, să vă sublimaţi furia sau necazul vostru.

Viaţa este plină cu tot ceea ce este necesar pentru educarea oamenilor. Înţelepţii reflectează asupra tuturor lucrurilor, învaţă din toate şi folosesc totul pentru bine. În timp ce alţii, care nu posedă lumina, nu ştiu să profite de nimic, iar dacă li se întâmplă lucruri bune, nu numai că nu ştiu să le observe sau să le folosească, dar fac în aşa fel încât acestea să devină o pacoste pentru ei. Dacă veţi fi conştienţi, vigilenţi, toate momentele grele pot contribui la evoluţia voastră fiindcă veţi şti cum să le folosiţi. Vă veţi spune: „Oh, iată încă o minunată ocazie ca să pot deveni mai puternic, mai înţelept, mai spiritual”, şi cu cât veţi avea mai multe ocazii de acest fel, cu atât mai mult vă veţi întări. Dacă nu veţi avea aceste ocazii, nu vă veţi dezvolta deloc.

Bineînţeles, este foarte greu. Ca să reuşeşti trebuie să te fi

exersat îndelung. Prin câte eşecuri nu veţi trece de acum încolo! Veţi cădea, vă veţi ridica… până în ziua în care veţi ajunge să vă controlaţi şi să deveniţi cu adevărat extraordinari. Iată care este calea de urmat. Este grea, dar ea reprezintă calea atotputerniciei.

CUPRINS

Cap. 1 – Cei doi pomi ai paradisului 1

Cap. 2 – Binele şi răul, două forţe care fac să se învârtă roata vieţii 3

Cap. 3 – Deasupra noţiunilor de bine şi de rău 3

Cap. 4 – Parabola grâului şi a neghinei 3

Cap. 5 – Filosofia unităţii 3

Cap. 6 – Cele trei mari tentaţii 3

Cap. 7 – Problema nepoftiţilor 3

Cap. 8 – Despre sinucidere 3

Cap. 9 – Să învingem răul prin iubire şi lumină 3

Cap. 10 – Să ne întărim în chip spiritual ca să biruim necazurile 3